

MAHAMAYA

မယ်တော် မဟာမာယာ

(ဝန်းချီဂုဏ်)

မော်ဒာန်ရီယ ရှင်တိ ဆွာရဗ္ဗ မော်ဒ

About the Author

Name	: Shanti Swaroop Baudh	
Father	: Late Lala Hari Chand Maurya	
Date of Birth	: 2 October 1949	
Birth Place	: Frashkhana, Old Delhi	
Scope of work	: Ex-President The Buddhist Society of India (Regd.), Delhi State; Editor-Dhamma-Darpan (Hindi Quarterly); Founder Baudh Sahitya Academy; Founder Samyak Prakashan, New Delhi.	
Religious Tours	: Travelled and visited about all the important places in India and abroad. Delivered Dhamma discourses in several countries especially in Australia, England, France, Hong Kong, Singapore and Nepal etc. Training of Bauddhacharya from Gorakhpur (in 2006).	
Occupation	: Took voluntary retirement from Central Government after serving 21 years. Presently engaged in Export Business of handmade Paintings.	
Specialization	: To create and publish Buddhist Paintings depicting Buddhist heritage, Publishing Pictorial Buddhist literature for children; Glorious publication of famous Buddhist treatises; To publish Pali Tipitaka Translations in various Indian Languages.	
Books	: Has written about 75 books on Buddhist Ideals. Most of them have been translated in various languages.	
Awards	: Suryaputra Bhatiasahab Ambedkar Jivangaurav Rashtriya Puraskar, 2001, Rashtriya Dr Ambedkar Aditya Samman, Madhya Pradesh, 2004, Samta Samman, 2007, Maharashtra; Harshavardhan Ratna Award, 2008, Punjab, Loksurya Samman, New Delhi, 2010; Dhammasiri Award, Mahabodhi Society, Kolkata, 2010; Bhartiya Triratna Samman, New Delhi, 2010; Nalanda Bheemratna Prestigious Award, Nagpur, 2010; Dhammaratna Award, Mumbai, 2011. Mahamanav Gotam Buddh Samman, Siddharath International, Delhi, 2012, Dhamachintak National Award, Nagpur, 2012, Manav Mitra Samman, M P., 2012.	
Address	: 32/3, Pocket-3, Paschim Puri, New Delhi-63 Phone : 9810161823 email : budhdharam@bol.net.in web : www.samyakprakashan.in	

SAMYAK PRAKASHAN

32/3, Paschimpuri, New Delhi-110063

Mob. 9810249452, 9818390161

email : budhdharam@bol.net.in

web : www.samyakprakashan.in

ဝိပြုမှုခွင့်အတွက် ၁၀၇၁

မယ်တော် မဟာမာသာ

(ပန်းချီရုပ်စုံ)

ပေတုတ္ထာရေယော ရှုနိဝတိ ဆွာရဗ္ဗ ပေတုတ္ထ

သမ္မာတ

ပရိတ္တဂ္ဂ

မယ်တော်စတာမာယာ

တော်ဥစ္စာရိက္ခ မာလာ - မယ်တော်မဟာမာယာ

ပန်းချီရုပ်စုံ
ရှန်တီဆွရ(ပ်)တော်ဥစ္စာ
သမ္ဗုဒ္ဓက ပရကာရှန်

ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခြင်း
အင်္ဂလိပ်ဘာသာ (၂၀၀၆)
မြန်မာဘာသာ (၂၀၀၈)

ထုတ်ဝေသူ - သမ္ဗုဒ္ဓက ပရကာရှန်
32/ 3 ကလပ်လမ်း၊ ပုဏ္ဏားရိ
နယူးဒေလီမြို့၊ ၁၁၀၀၆၃
ဖုန်း - 0091-11-65706888, 9810161823
email : budhdharam@bol.net.in
web : samyakprakashan.com

© All Right Reserved

တန်ဖိုး - ရူပိး (၅၀)
မြန်မာဘာသာပြန် - ဦးကျော်သိန်းမောင်
အယ်ဒီတာ - ကိုမျိုး
ကွန်ပျူတာ - ကိုလှထွေး
ပန်းချီ - ရှန်တီဆွရ(ပ်)
ပုံနှိပ်တိုက် - သမ္ဗုဒ္ဓက ပရကာရှန်

“ထုတ်ဝေသု၏ ထင်မြင်ချက်” “အမှာ”

“မဟာမာယာ”သည် သိဒ္ဓါတ္ထမင်းသား၏ မိခင်အရင်းဖြစ်ပေသည်။ သူမသည် ဝုဒ္ဓ၏ မိခင်တယောက်အနေဖြင့် ဝုဒ္ဓဘာသာ နယ်ပယ်တွင် အရေးကြီးသော နေရာ၌ ပါဝင်ခဲ့ပေသည်။ ဝုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ ဘဝသရုပ်ကို အမှန်တကယ် ဖော်ပြရေးသားရမည်ဆိုလျှင် သူမ၏ ဘဝသရုပ်ကိုလည်း ဖော်ပြရေးသားရပေမည်။

“မဟာမာယာ” အကြောင်းရေးမည်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ် လိုက်ခြင်းမှာ သိဒ္ဓါတ္ထမင်းသားအား ဖွားမြင်ပြီးနောက် သူမ၏ ဘဝသည် အလွန် တိုတောင်းလွန်း၍ ဖြစ်ပေသည်။ မူလကဏ္ဍိစာအုပ်သည် တိုတောင်းပြီး သေးငယ်သော အရွယ်အစားရှိသည့် စာအုပ်တစ်ခုသာဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် တကယ်တမ်း ချရေးသည့်အခါ စိတ်ဝင်စားဖွယ် သမိုင်းအချက်အလက်များ အစီအစဉ်တွေ့ရှိရပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ စာရေးရင်း ဤစာအုပ်တွင် အာရုံနစ်ပျောသွားပြီး မနေမနား ပြီးဆုံးသည်အထိ ကျွန်ုပ် ကြိုးပမ်းအားထုတ် ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ဤသည်မှာ “မဟာမာယာ” အကြောင်း စာဖတ်သူတို့ သိမြင်လေ့လာ မှတ်သားစေလိုသော ကျွန်ုပ်၏ စိတ်စေတနာ အကြောင်းရင်းခံကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် Dr. Vimalakirti ပါဠိဋ္ဌာန နဂမူအား သူ၏ ညွှန်ကြားပြသ ကူညီမှုအတွက် အထူးကျေးဇူး တင်ရှိကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် Mr. Moses Michael အားလည်း ဟိန္ဒူဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ဘာသာပြန်ပေးသည့် အတွက် အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ဝုဒ္ဓမြတ်စွာ ဟောကြားသွန်သင်ပေးခဲ့သော ဝုဒ္ဓဝါဒ၏ အဆုံးအမများကို ဆက်လက်ရှိက်နှိပ်ပြန်၍ ထုတ်ဝေရန် ကျွန်တော်သည် ကတိပြုအာမခံပါသည်။ ဝုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်အား ရှိခိုးကန်တော့ပါ၏။

“အားလုံးသောသတ္တဝါများ ကျန်းမာ ချမ်းသာပြီး ပျော်ရွှင်ကြပါစေ။

မိသားစု

မဟာမာယာ

ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် လူသန်းပေါင်းများစွာ နေ့စဉ်မွေးဖွား နေသော် ငြားလည်း၊ အလောင်းတော် သိဒ္ဓါတ္ထ မွေးဖွားခြင်း ကဲ့သို့ မျိုးဂုဏ်ကျက်သရေ အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသောအရာ မရှိနိုင်ပေ။ ၎င်း၏မွေးဖွားခြင်းသည် လူသားများ အတွက် ကြီးမားသော အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိခဲ့ပါသည်။ သိဒ္ဓါတ္ထမင်းသား ဝုဒ္ဓအဖြစ်နှင့် ရရှိခဲ့သည့် ရွှေဉာဏ်တော်၏ အကျိုးကျေးဇူးကို လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာအပြင် သတ္တဝါ အပေါင်း ခံစား စံစားခဲ့ကြရပေသည်။ ကရုဏာ သဒ္ဓါတရား ရှေ့ထား၍ ရှာဖွေဖော်ထုတ်ပေးခဲ့သည့် လမ်းစဉ်အတွက် လူသားအားလုံးတို့က ၎င်းအား ထာဝရကျေးဇူးတင်မဆုံးဖြစ်နေရပေမည်။

ရှင်ဝုဒ္ဓ ကဲ့သို့သော မဟာလူသား တစ်ဦးကို သန့်စင်မွေးဖွားပေးခဲ့သည့် မိန်းမတစ်ဦးသည် မည်မျှကြီးမား မြင့်မြတ်သည့် မိန်းမဖြစ်ကြောင်း ယာပြုရောပင် မရှိပါ။ ဤစာအုပ်ငယ်တွင် မယ်တော်မာယာ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို အကျဉ်းရေးသား ဖော်ထုတ်သွားမည်ဖြစ်သည်။ မယ်တော်မာယာ မွေးဖွားသန့်စင်ပေးခဲ့သော မင်းသား သိဒ္ဓါတ္ထသည် အသက် ၃၅-နှစ် အရွယ်တွင် မည်သူမျှ မရရှိခဲ့သော သစ္စညုတ ရွှေဉာဏ်တော်ကိုရရှိခဲ့ပါသည်။

ရှေးခေတ်အခါက ဇမ္ဗူဒီပ ကျွန်းခေါ် အိန္ဒိယနိုင်ငံသည် ကျွန်းကြီး
 လေးကျွန်းတွင် အကြီးဆုံးကျွန်းဟူ၍ သတ်မှတ် ခံခဲ့ရပါသည်။ ထိုခေတ်ထိုအခါက
 ဇမ္ဗူဒီပ ကျွန်းသည် ယူဇနာ တစ်သောင်းအထိ ကျယ်ဝန်း ကျယ်ပြန့်ခဲ့သည်။ ထို
 ဇမ္ဗူဒီပကျွန်း၏ နယ်နိမိတ်များကို ကောင်းမွန်စွာ သတ်မှတ်ထားခဲ့ရာ အရှေ့ဖက်တွင်
 ကဇင်္ဂလ (ခေတ်သစ်တွင် သံတ္တာလ ပရဂနာ) တည်ရှိသည်။
 သင်္ဂြိုဟ်တင်နတ်ရာအရ ထိုကဇင်္ဂလနယ်သည် သာလ (အင်ကြင်း)တောများ
 ပုံစံနေသည့် နယ်မြေအဖြစ်ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့ပေသည်။ ထိုဇမ္ဗူဒီပ ကျွန်း၏
 အရှေ့တောင်ဖက်တွင် သာလာဝတီမြစ် ဦဆင်းလျက် ရှိခဲ့သည်။ ၎င်း၏ တောင်ဖက်
 နယ်စပ်တွင် ကန္တာ၊ ဇနပာ တည်ရှိပြီး၊ အနောက်ဖက်တွင် ထာနေဆွာရ်ခေါ်
 ထူနာဂါမ္ဘာကြီး တည်ရှိပေသည်။ (ထိုနေရာတို့သည် လက်ရှိ ဟာရိယာနာ
 ပြည်နယ်တွင် တည်ရှိပေသည်။) မြောက်သို့လားသော် ဥရိရာဂီရိ (လက်ရှိ ဟာရိဇွဲရ)
 အထိကျယ်ပြန့်ခဲ့ကြောင်းယူဆစရာရှိပါသည်။

ဇမ္ဗူဒီပ၏ အလယ်ပိုင်းမှာ ယူဇနာ (၂၀၀) ရှည်လျား၍ ယူဇနာ
 (၂၅၀) အထိ အကျယ်ရှိခဲ့ပါသည်။ ယူဇနာပေါင်း (၉၀၀)ကျယ်ဝန်းခဲ့သည်။
 ထိုနယ်မြေမှာ အမှန်တကယ်မြင့်မြတ်သော မြေနေရာဖြစ်ခဲ့ပါသည်။
 ယင်းနယ်မြေတွင် ရှင်ဓုဒ္ဓ ပစ္စေကဓုဒ္ဓ၊ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက၊
 စကြာဝတေးမင်းများနှင့် ရဲရင့် ဂုဏ်ရောင်ထွန်းပြောင်သော ခတ္တိယ၊ ဗြဟ္မဏ၊
 ဝဿယ စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများစွာ ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။ ယင်းမန္တမဒေသတွင်
 ရှင်တော်မြတ်ဓုဒ္ဓဘား မွေးဖွားခဲ့သည့် တိုင်းနိုင်ငံ ကပ္ပိလဝတ်လည်း ပါရှိခဲ့ပြီး၊
 မဟာမာယာကို မွေးဖွားပေးခဲ့သည် ဒေဝဒဟတိုင်းလည်း တည်ရှိခဲ့ပါသည်။
 ဒေဝဒဟတွင် ကောလိယမင်းတို့က အုပ်စိုးခဲ့ပြီး၊ ကပ္ပိလဝတ္ထုတိုင်းကို
 သကျမင်းတို့က အုပ်စိုးခဲ့ကြသည်။

မဟာမာယာကို ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက မာယာဒေဝီဟု ခေါ်ခဲ့ကြသည်။
 ၎င်း၏ဖခင်မှာ အဗ္ဗမုမင်းဖြစ်၍ မိခင်မှာ သုလက္ခဏ မိပုရားဖြစ်၏။ မဟာမာယာ၏
 အဘိုး (မိခင်ဘက်မှ) မှာ ဇယသေမုမင်းဖြစ်ပြီး ဘရဟ္မပါဏိနှင့် သုပရဂ္ဂတို့သည်
 သူမမောင်အရင်းများဖြစ်ကြသည်။ သူ၏ ညီမမှာ ပဇ္ဇာပတိဂေါတမီဖြစ်သည်။
 ပဇ္ဇာပတိဂေါတမီမှာ အိန္ဒြနီဘောင်သို့ တက်သွားသည့်အခါ မဟာပဇ္ဇာပတိ
 ဂေါတမီ အမည်ဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည်။

ကပ္ပိလဝတ်တိုင်း၏ အိမ်ရှေ့ မင်းသား သုဇ္ဈောဒနသည်
 ရဲရင့်သည့်အရာတွင် စံထားရလောက်ပြီး သူရသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော
 သူရဲကောင်းအဖြစ် ထင်ရှား ကျော်ကြားခဲ့သည်။

အဗ္ဗနမင်းနှင့် သုလက္ခဏာမိသုရားတို့၏သမီးတော် မဟာမာယာတို့ အတူတွေ့ရပုံ

မဟာမာယာ အရွယ်ရောက်လာသောအခါ မိဘနှစ်ပါးသည် သူမအား အိမ်ထောင်ချပေးရေးအတွက် စဉ်းစားလာကြသည်။ သူတို့သည် သုဒ္ဓေါဒန အကြောင်း သိရှိကြလေသည်။ ၎င်းသည် အိမ်နီးချင်းတိုင်းပြည် ကပ္ပိလဝတ္ထု ပြည်ရှင် ဘုရင်သီဟဟန၏ သားတော်ဖြစ်လေသည်။ သုဒ္ဓေါဒန၏ဖခင် သီဟဟနအား ချဉ်းကပ်နိုင်လျှင် အဆင်ပြေလိမ့်မည်။ လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှု ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် အဗ္ဗနသည် ပညာရှိများအား ဆင့်ခေါ်ပြီး သမီးအိမ်ထောင်ရေး အတွက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေး လေတော့သည်။ ဘုရင်ကြီးသည် ပညာရှိများအား အသေအချာ မှာကြား လေသည်။ ကပ္ပိလဝတ္ထုပြည်ရှင် သီဟဟနအား ချဉ်းကပ်စည်းရုံးရန် သုဒ္ဓေါဒနနှင့် သမီး မဟာမာယာ လက်ထပ် ထိမ်းမြားနိုင်ရေး သဘောတူ ကတိရရှိအောင် ကြိုးစားကြရန် မိန့်ကြားလေသည်။ သုဒ္ဓေါဒနသည် အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် သင့်တော်သော လူငယ်လူရွယ် တယောက်ဖြစ်ပေသည်။ ကပ္ပိလဝတ္ထုပြည်သို့ ရောက်သောအခါ ပညာရှိများက ဘုရင်သီဟဟနနှင့် တွေ့ကြုံပြီး လာရင်း အကြောင်းကို ပြောဆိုကြလေသည်။ ဘုရင်ကြီးသီဟဟနသည် သူ့သား သုဒ္ဓေါဒနအား

ချက်ခြင်းဆင့်ခေါ် လေတော့သည်။ ယင်းနောက် သူ့သားအား တဖက်မှ ကမ်းလှမ်းချက်ကို အသိပေးလေသည်။ သုခွေဒနသည် ဖခင်အား ကောင်းပြန်ခြင်းမရှိပဲ ပညာရှိများကို စပြောပါသည်။ သူပြောသည်မှာ “အသင်တို့ အဆိုပြုချက်ကို ကျွန်ုပ်လက်ခံပါသည်။ မင်္ဂလာအခမ်းအနားနှင့် လက်ထပ်ပါမည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် ရဲစွမ်းသတ္တိ ရှိသူတယောက်ဖြစ်သည်ကို အနီးအဝေးမှ လူများသိထားကြပါသည်။ ဇနီးမယားတယောက် ပိုင်ဆိုင်ရေး အတွက် အသင်တို့ ပထမဦးစွာ အချို့သောပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပ (Swayamvars) ပြုလုပ်ပေးရန် ကျွန်ုပ် အလိုရှိသည်။ ပြိုင်ပွဲ၌ အခြားယှဉ်ပြိုင်ဘက်များအား အနိုင်ယူပြီးမှသာ အသင်တို့ မင်းသမီးအား ဇနီးမယားအဖြစ် ကျွန်ုပ် လက်ဆက်လိုသည်။”

သုခွေဒန၏ ဖခင်ကြီး သီဟဟနု၏ သဘောဆန္ဒကို လျှောက်ထား တောင်းခံခြင်း မပြုတော့ပဲ ပညာရှိများက “ကောင်းပါပြီ မင်းသား အကျွန်ုပ်တို့ သဘောတူပါသည်။ ဒေဝဒဟပြည်သို့ ပြန်ပြီးနောက် ပြိုင်ပွဲတခု စီစဉ်ပါမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အသင်မင်းသားအား ဖိတ်ခေါ်ပါမည်။ ဖိတ်ခေါ်သောနေ့တွင် အသင်မင်းသား ပြိုင်ဆိုင်ရန်လာရောက်တော်မူပါ” ဟု ပြန်လည် ပြောကြား လေသည်။

ယင်းပြိုင်ပွဲ စီစဉ်လုပ်ဆောင်ရန် အဓွနာဘုရင်ကြီးအား သူ့မူးမတ်များက ကူညီကြလေသည်။ ယင်းပြိုင်ပွဲသို့ မင်းညီမင်းသားများ၊ မူးမတ်များ၊ အခြားသင့်လျော်သော လူရွယ်များသည် အိမ်နီးနားချင်း တိုင်းပြည်များမှ လာရောက် ယှဉ်ပြိုင်ကြလေသည်။ သုခွေဒနလည်း ကမ္ဘိလဝတ္ထုပြည်မှ လာရောက် ယှဉ်ပြိုင်လေသည်။ မိခင်ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူများ ခုံညီရောက်ရှိသောအခါ ပြိုင်ပွဲကို စတင်သည်။ သုခွေဒနသည် ပြိုင်ပွဲအားလုံးကို တခုပြီးတခု အောင်မြင် ပါတော့သည်။ အခြားသော ယှဉ်ပြိုင်သူများက သုခွေဒန၏ အောင်မြင်မှုကို ချီးမွမ်းထောပနာ ပြုကြလေသည်။ မဟာမာယာသည် ထိုင်ရာမှထပြီး သုခွေဒနအား ပန်းကုံးစွပ်ပေးလေသည်။ သူမ၏မျက်နှာသည် ရှက်သွေးဖြာ နေလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား တရားဝင် ဇလျားရစ်ပတ် လက်ထပ် ခဲ့ကြလေတော့သည်။ ဘုရင်ကြီး အဓွနာသည် သုခွေဒန၏ ရဲရင့်စွာ ပြိုင်ဆိုင် အနိုင်ရမှုအတွက် အလွန်ဝမ်းမြောက် ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်တော်မူလေသည်။ ယင်းနောက် သမီးငယ် ပဇ္ဇာပတိကိုလည်း သုခွေဒနနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြား ပေးလေတော့သည်။

သုခရွှေခနဲနှင့် မဟာမာယာတို့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပုံ

ညီအစ်မ နှစ်ယောက်လုံးသည် အလွန်လှပကြပါပေသည်။ နေပုံ
 ထိုင်ပုံလည်း တော်ကြသည်။ အိမ်မှုကိစ္စများ တွင်လည်း အလွန်ကျွမ်းကျင်
 လိမ္မာကြပါသည်။ ဘုရင်ကြီး အဓွနသည် သူ့သမီးနှစ်ယောက်အား အခြား
 တိုင်းပြည်သို့ ပို့လိုက်ရသည့်အတွက် မျက်ရည်မဆည်နိုင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သူ၏
 နှလုံးသားများ ကြွေကုမတတ် ဖြစ်သွားရပေသည်။ သူ၏လိမ္မာ ယဉ်ကျေးသော
 သမီးနှစ်ယောက် ရှိစဉ် အခါက သူတို့အား မျက်လုံး အိမ်မဟာ စောင့်ရှောက်
 ထားခဲ့ ပေသည်။ သမီးနှစ်ယောက်အား အခြား တိုင်းတမ်းသို့ ထည့်လိုက်
 ရသောအခါ ဘုရင်ကြီး အဓွန သည် ပရိဒေဝမ်း တောက် လောင်လာပြီး
 ပြန်လည် ခေါ်ယူ ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ ခဲ့သည်။ မိသားစု ဖွဲ့ခွဲ ခြင်းသည်
 အလွန်ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

ဘုရင်ကြီးသည် သူ၏ ချစ်လှစွာသော သမီး နှစ်တော် နှစ်ပါး မရှိသည့်
 အချိန်တွင် တကိုယ်တည်း အပော်မဲ့ဖြစ်ပြီး လွမ်းဆွတ်သော ဝုက္ခဝေဒနာကို
 ခံစားနေရပေသည်။ သူ့အတွက် ပျော်ရွှင်ဖွယ် ကာလများ ကုန်ဆုံး

သွားပြီလားဟု သူ့ကိုယ်သူထင်မှတ်နေမိသည်။ မင်းချင်းများနှင့် ဆွေတော် မျိုးတော်များက ဘုရင်ကြီး သဘောပေါက် စိတ်သက်သာရာ ရအောင် နားချကြီးစားခဲ့ကြ ရပေသည်။

သူတို့ပြောပုံမှာ “ဘုရင်ကြီးသင်သည် ပညာရှိတယောက်ပါ။ အကယ်၍သင်ဤကဲ့သို့ ပြုမူဆောင်ရွက် နေမည်ဆိုလျှင် အခြားသူများလည်း စိတ်သောက ရောက်ကြလိမ့်မည်။ သမီးတော်နှစ်ပါးအား လက်ထပ်ထိမ်းမြား လိုက်ပြီးပါပြီ သူဆင်းရဲပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူချမ်းသာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပညာဉာဏ်ကြီးသူပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပညာဉာဏ် နည်းသူပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးများကို တနေ့နေ့တွင် ခင်ပွန်းသည် အိမ်သို့ ပို့ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်ကား ဇမ္ဗူဒီပ ကျွန်း၏ လေ့ထုံးထမ်း အစဉ်အလာ တခုပင်ဖြစ်လေသည်။ (ယနေ့ကာလတွင်လည်း အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် သမီးများကို ခင်ပွန်းသည်အိမ်သို့ ပို့ကြရပါသည်။) သင်၏ သမီးတော်များသည် အလွန်ဝေးကွာသော နေရာသို့ သွားကြသည် မဟုတ်ပါ။ ဘုရင်ကြီး အလည်အပတ် သွားချင်ရင်လည်း အခက်အခဲမရှိပါ။ သူတို့သည် အိမ်နီးနားချင်းတိုင်းပြည် ကပ္ပိလဝတ္ထုပြည်တွင် ရှိကြပါသည်။ သင်သွားချင်သည့် အခါတိုင်း သွားရောက်လည်ပတ်နိုင်ပါသည်။ ဘုရင်ကြီးလည်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေသည်။ မင်းချင်းများနှင့် ဆွေမျိုးများ၏ တရားချပြောကြား ချက်ကြောင့် သူသည် သတိပြန်ဝင်ကာ စိတ်ကိုထိန်းပြီး နိုင်ငံ့အုပ်ချုပ်ရေး ကိစ္စများကို ပြန်လုပ်လေတော့သည်။

ကပ္ပိလဝတ္ထုပြည်မှာ သတို့သမားနှင့် သတို့သမီးတို့အား ကြိုဆိုနေပုံ

သုဇ္ဈောနသည် လက်ထပ်ပြီးစ ဇနီးမယားများနှင့် ကပ္ပိလဝတ္ထုပြည်သို့ မြင်းရထားဖြင့် ဝင်ရောက်လာပေသည်။ မြို့သူမြို့သားများသည် တခမ်းတနား လှိုက်လဲစွာ ကြိုဆိုကြလေသည်။ မြို့သူမြို့သားများသည် လမ်းတဖက် တချက်တွင် ရပ်လျှက်ပျော်ရွှင်စွာ ကြိုဆိုဂုဏ်ပြုကြလေသည်။

သူပခင် သီဟဟန နတ်ရွာစံတော်မူပြီးနောက် သုဇ္ဈောနသည် ကပ္ပိလဝတ္ထု တိုင်းပြည်တွင် ဘုရင်ဖြစ်လေတော့သည်။ ဘုရင်သုဇ္ဈောနသည် မိဘုရားနှစ်ပါး မဟာမာယာ၊ ပဇ္ဇာပတိနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ စံစားလေသည်။ သူတို့ ညီအစ်မသည် အဆင်းလှပရုံသာမက ကောင်းခြင်းငါးဖြာနှင့် ပြည့်စုံသော မိဖုရားများ ဖြစ်ကြလေသည်။ မိဖုရားနှစ်ပါးသည် ဘုရင်ကြီးအား မယားကျင့်ဝတ်နှင့်အညီ အလုပ်အကျွေးပြုကြလေသည်။ ဘုရင်ကြီးက သူတိုင်းပြည်မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေဟု မေးသည့်အခါ မိဖုရားနှစ်ပါးက အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင်ကြပါကြောင်း ဖြေကြား ကြလေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် သူမိဖုရားများကို တစုံတရာ အပြစ်ပြောဆိုခြင်း၊ ပုတ်ခတ်ပြောဆိုခြင်း မရှိပေ။ သို့ရာတွင် တခါတခါ စိုးရိမ်ကြောင့်ကျစိတ်များ ဝင်လာသည့်အခါ သူသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်တွင် တကိုယ်တည်းထိုင်ပြီး သူမိသားစု ရှေ့ရောက်ကို စဉ်းစားနေတတ်သည်။

မင်းကြီးသုဇ္ဈောနမှာ သူ၏ မိဖုရားများနှင့် ပျော်ရွှင်နေပုံ

တနေ့တွင် မဟာမာယာသည်၊ သုဒ္ဓေါဒနအား လျှောက်ထားပေးပြန်လေတော့သည်။ “မောင်တော်ဘုရား ယခုတလော စိတ်သောက ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ မောင်တော်ဘုရား၏ စိတ်သောကကို နှမတော်အနေဖြင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနားလည် နိုင်ခြင်းမရှိပါ။ မောင်တော်ဘုရား၏ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ စိတ်ညစ်ခြင်းများသည်၊ နှမတော်ကိုလည်း လာရောက်ရိုက်ခတ် ခံစားရပါသည်။ ကျေးဇူးပြုပြီး နှမတော်အား မောင်တော်ဘုရား၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကို ပြောပြပါ။ ကျွန်တော်မျိုးမသည် ဤနေရာတွင် အဘယ့်ကြောင့် ရှိနေရပါသနည်း။ ကျွန်တော်မျိုးမ အဝနှင့်ရင်းပြီး အရှင်မင်းကြီး၏ စိုးရိမ်ကြောင့်ကျမှ လျော့ပါးအောင် ကူညီပါမည်။ ဆုတောင်းပတ္ထနာ ပြုပေးပါမည်။ ယခု ပဇ္ဇာပတ်လည်း ရောက်နေပါပြီ။ သူလည်း အရှင်မင်းကြီး၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကို သိချင်နေပေသည်။” သို့ရာတွင် ဘုရင်ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာမျှ ဖွင့်ပြောခြင်း မရှိပေ။

ဤသတင်းသည် ဖခင်သီဟဟနဆီသို့ ရောက်သွားပါတော့သည်။ သူသည်လည်း သူ့သားအတွက် စိတ်ခုက္ခ ခံစားရပေသည်။ သားစိတ်မကောင်း ဖြစ်လျှင် ဖခင် သည်လည်းမည်ကဲ့သို့ စိတ်ဆိုးသောနိုင်ပါမည်နည်း။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်ကြီး သီဟဟနသည် မဟာမာယာ၏ဖခင် ဘုရင်အဓွနကို ဒေဝဒဟတိုင်းပြည်မှ ခေါ်ယူလေတော့သည်။ အဓွနရောက်လာသောအခါ သီဟဟနသည် အစည်းအဝေးတခု ခေါ်ယူကျင်းပလေသည်။ ယင်းအစည်းအဝေးတွင် သူ့သား သုဒ္ဓေါဒနနှင့် ဆွေတော်မျိုးတော်များ ဖိတ်ကြလေသည်။ ဘုရင်သီဟဟန ပြောသည်မှာ “ငါ့သားသည် အခုတလော စိတ်မသာယာ ဖြစ်နေပေသည်။ ဤဖြစ်ရပ်သည်၊ ငါတို့ကိုလည်း ရိုက်ခတ်နေပြီ။ ငါတို့သည် သုဒ္ဓေါဒန ပျော်ရွှင် လာအောင် မည်သည့် နည်းဖြင့်မဆို ပြုလုပ်ကြရမည်။ ငါတို့သည် ယင်းအကြောင်း အားလုံး၏ ပြဿနာကို တွေ့အောင် ကြိုးစားရှာဖွေသွားရမည်။” ဟုမိန့်ကြား လေသည်။

ယင်းအစည်းအဝေး၌ သုဒ္ဓေါဒနမဆိုင်းမတွ ပြန်ပြောသည်မှာ “ခမည်းတော်ဘုရား သားတော်တွင် ဝမ်းနည်းစိုးရိမ်စိတ် တခု ရှိနေပါသည်။ အရေးကြီးအကြောင်းအရာတော့မဟုတ်ပါ။” “သို့ဖြစ်သော်လည်း သင်၏စိတ်စိုးရိမ်မှုကို ငါ့အားဖွင့်ပြောရန် သင့်ပေသည်။” “ဖခင် သားတော် လက်ထပ်မင်္ဂလာ ပြုပြီးသည်မှာ နှစ်များစွာ ကြာညောင်းခဲ့ပါပြီ။ သို့ရာတွင် သားတော်၌ သားရတနာတယောက်မှ မရရှိသေးပါ။ ဤသည်အတွက်

သုခွေဒနမင်းကြီးတို့မှာ သားသမီးရတနာမရှိ၍ ခိုးရိမ်နေရပုံ

အချိန်အတော်ကြာ စောင့်ဆိုင်း မျှော်လင့်ခဲ့ပါသည်။ ယင်းသည်ပင် သားတော် အတွက် ဝမ်းနည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရခြင်း အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်” ဟု ဘုရင်ကြီးအား ပြောပြလေသည်။ ဘုရင် သုခွေဒန၏ ရှင်းပြပြောဆိုခြင်းကို မဟာမာယာနှင့် ပဇ္ဇာပတိတို့ကြားသောအခါ သူတို့ မိဖုရားနှစ်ပါးလုံး တုန်လှုပ်ခြောက်ချားသွားပြီး စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်ကြလေသည်။ သူစိုးရိမ်ပူပန်သည့် အကြောင်းမှာ အမွေဆက်ခံမည့် သားသမီး မထွန်းကားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရှိကြလေသည်။ ယောက္ခမ ဘုရင်ကြီးသည် မဟာမာယာ၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်ရင်း သားကို ပြောသည်မှာ “သားတော် ဤအရာသာလျှင် သင်စိုးရိမ်ပူပန်ရခြင်း အကြောင်းရင်း စစ်မှန်ဖြစ်သလော။ သင်မစိုးရိမ်ပါလင့်၊ အကယ်၍ ဤအကြောင်းသည်သာ တခုတည်းသော အကြောင်းဖြစ်လျှင် ငါသည် တပက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက် ကျွမ်းကျင်သော သမားတော်တို့အား ခေါ်ယူပြီး သင့်တို့အား စစ်ဆေးကြည့်မည်။ ခမည်းတော် အနေနှင့် အားလုံး အဆင်ပြေသွားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သည်။” ဤသို့ဖြင့် ဘုရင်ကြီး သီဟဟနသည် သုခွေဒန၊ မဟာမာယာ၊ ပဇ္ဇာပတိတို့ကို အားပေးစကား ပြောကြားပြီး အဆောင်တော်သို့ ပြန်သွားလေတော့သည်။ အဆောင်တွင် ဘုရင်ကြီးသည် သူ၏ချစ်လှစွာသော မိဖုရားကြီး ကာဆနအား

“ငါတို့သားနှင့် ချွေးမများပူဆွေးသောက ခံစားရခြင်းသည် ငါတို့အားအဘယ်မျှ စိုးရိမ်စရာ ကောင်းသနည်း၊ သုဒ္ဓေါဒန၏ ပြောကြားချက်ကို ငါလက်ခံသည်။ ငါတို့တွင် အမွေစားအမွေခံ သားသမီးတယောက် ရှိသင့်သည်။ ဤအရာသည် အရေးကြီးဟု ထင်ရပေမဲ့ အမှန်တကယ်လိုအပ်နေသော အရာဖြစ်ပေသည်။ ငါတို့သည် ဤပြဿနာကို မည်သည့် နည်းဖြင့်မဆို ဖြေရှင်းသွားရမည်။”

တနေ့သောအခါ ဘုရင်ကြီး သီဟဟနုသည် နန်းတော်တွင်း ခန်းမဆောင်တွင် ထိုင်နေလေသည်။ သူ၏သား ငါးယောက် မိဖုရားကြီး ကာဆန ချွေးမ မဟာမာယာ၊ ပဇ္ဇာပတိတို့လည်း ရှိနေကြလေသည်။ ယင်းအချိန်တွင် ဘုရင်ကြီးက ပြောသည်မှာ ငါလည်း သုဒ္ဓေါဒန အခြေအနေကိုမြင်၍ စိုးရိမ်ပူပန် မိပေသည်။ အကယ်၍ ငါ့သားတွင် ကလေးတယောက်မှ မထွန်းကားလျှင် ငါတို့၏ မျိုးရိုးမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်မည်နည်း ငါတို့တွင် ကလေးတယောက်ရှိသင့်ပေသည်။ ငါတို့၏ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် မပြတ်ရန် အမွေစားအမွေခံ တယောက်ရှိရမည်။ သုဒ္ဓေါဒန မှိုင်တွေနေမှုအတွက် အားလုံးစိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်ကြပေသည်။ မဟာမာယာသည် သူမကိုယ်သူမ မထိန်းနိုင်ဖြစ်လာပြီး။ အို ဘုရင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်မျိုးမအား အနည်းငယ် လျှောက်တင်ခွင့်ပြုတော်မူပါ။”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဘုရင်သုဒ္ဓေါဒနသည် နားဆင်လိုဟန်အပြည့်ဖြင့် မဟာမာယာအား ကြည့်လေသည်။ မဟာမာယာ လျှောက်ထားသည်မှာ သမီးတော်လည်းပဲ ဝမ်းနည်းမဆုံးဖြစ်ရပါသည်။ အကျွန်ုပ်သည် ယခုထိ အမွေစားအမွေခံ တယောက်မှ မမွေးဖွားပေးနိုင်သေးပါ။ သို့ပေမဲ့ အကျွန်ုပ်ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ ထိုဟာသည် သဘာဝတရားနှင့် သက်ဆိုင်ပါသည်။ အကျွန်ုပ် ရိုသေစွာပေးမည့် အကြံဉာဏ်သည်ကား အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးမ၏ မတ်တော်လေးယောက် (မောင်ငယ်လေးယောက်) အတွက် ကြင်ရာများ ရှာပေးရန် တိုက်တွန်း အပ်ပါသည်။ သူတို့သည် သင့်အတွက် အမွေစားအမွေခံ မွေးဖွားပေးပါ လိမ့်မည်။ ထိုသို့ပြောရင်း ငိုရှိုက်လေတော့သည်။

ယောက္ခမတော် ဘုရင်ကြီးသည် မဟာမာယာအား နှစ်သိမ့်စကား မိန့်တော်မူလေသည်။ “အိုသမီးတော် သင်သည် ကောင်းမွန်သော အကြံဉာဏ် ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့် ငိုနေရသနည်း။ သတ္တိမွေးစမ်းပါ။ အားလုံး အဆင်ပြေသွား ပါလိမ့်မည်။ သင်၏မတ်တော်များအတွက် အိမ်ထောင်ဖက်များကို ငါချက်ချင်း ကြိုးစားရှာဖွေတော်မူမည်။”

သို့ဖြင့် ဘုရင်ကြီး သီဟဟနသည် သူ၏မူးမတ်များအား ခေါ်ယူပြီး ပြောလေတော့သည်။ ငါ့သားတော်လေးပါး (ဒါယိုဘိုစန၊ ဆုကယိုစန၊ ဆကယိုစန၊ အဂိဘိုစန၊) အတွက် လျော်ကန်သင့်မြတ်သော ကြင်ရာလောင်းများ ရရှိအောင် ကြိုးပမ်းကြပါဟု မိန့်တော်မူလေသည်။ ပညာရှိများက အာမာန္တ ခံပြီး ပြန်သွား ကြလေသည်။ အချိန်အတန် ကြာသောအခါ မင်းသားငယ် လေးယောက် လုံးအား လက်ထပ်ထိမ်းမြား ပေးလေတော့သည်။ မဟာမာယာနှင့် ပဇ္ဇာပတိတို့သည် ညီမငယ်လေးယောက်နှင့် ပျော်ရွှင်စွာနေကြလေသည်။

ဘုရင်ကြီးသီဟဟနတွင် ယခုဆိုလျှင် ချွေးမတော် ခြောက်ယောက် ရှိလေတော့သည်။ နန်းတော်တွင်း၌ အားလုံးကိုယ်စီ အလုပ်များကြပေသည်။ မဟာမာယာသည် ယင်းတို့အထဲတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ တနေ့သ၌ ရှင်ဘုရင်ကြီးက သူမအားပြောသည်မှာ “မဟာမာယာ သင်သည် ငါ၏ အကြီးဆုံး ချွေးမတော် ဖြစ်ပေသည်။ မိသားစုဝင် တိုင်းအား စောင့်ရှောက် ကြည့်ရှုရန် သင့်တွင် တာဝန်ရှိပေသည်။ ဤနန်းတွင်းအမှု ကိစ္စဟူသမျှကို ကောင်းမွန်စွာ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ပေတော့။”

အားလုံးသည် နန်းတွင်းကိစ္စများနှင့် အလုပ်များနေကြပေသည်။ သူတို့သည် သင့်သင့်မြတ်မြတ် နေထိုင်ကြလေသည်။ အခြားကိစ္စ စဉ်းစားရန်လည်း အချိန်မရှိကြပေ။ နန်းတွင်းကိစ္စအဝဝအတွက် အလုပ်တာဝန်ကို ကျေပြန်စွာ လုပ်နေကြပေသည်။ သုဒ္ဓေါဒနနှင့် မဟာမာယာတို့၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုသည်လည်း အလုပ်အကိုင် များလွန်း၍ ပေါ်မလာတော့ပေ။ နှစ်အနည်းငယ် ကြာလာ သော်လည်း သူတို့မိသားစုတွင် အမွေစားအမွေခံ ကလေးရရှိရေး လက္ခဏာ တစ်ခုတခုမှ မပေါ်ပေါက်လာသေးပေ။

မိဖုရားကြီး မဟာမာယာသည် သက်တော် ၄၀၊ ၅၀ တိုင်အောင် ကလေးမွေးဖွား လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ပညာရှင် Mr. G.P. Malasekara က မမျှော်လင့်ဘဲ ဟောကိန်းထုတ်လိုက်သည်။ တနေ့ (Ashda) ပွဲတော်တခု၏ နောက်ဆုံးနေ့ လပြည့်နေ့သို့ ရောက်လာပေသည်။ ဤလပြည့် နေ့သည် ဘာသာရေးပွဲလမ်းနှင့် ပတ်သက်သော (Asadha) လပြည့်နေ့ ဖြစ်ပေသည်။ ပွဲတော်တခုလုံး၏ အထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိနေပေသည်။ ဤရက်သည် အထူးအရေးကြီးသော ရက်မြတ်ဖြစ်ပေသည်။ နှစ်စဉ်လိုလို ထိုနေ့ကို ထူးထူးခြားခြား ကျင်းပကြလေသည်။

ဤနေ့ထူးနေ့မြတ်တွင် မဟာမာယာသည် ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှင်လန်းဖြစ်နေပေသည်။ သူမတွင် ထူးခြားသော ခံစားမှုမျိုးဖြစ်ပေါ်နေပေသည်။ ဤနေ့တွင် ဘာသာတရားသက်ဝင် ယုံကြည်သူ အပေါင်းက ပွဲတော်၌ ပါဝင်ဆင်နွှဲကြလေသည်။ ဤလပြည့်နေ့သည် သူမအတွက် ပိုမိုပြီး အဓိပ္ပါယ်ရှိ၍ မင်္ဂလာအဖြစ်ဖြာ ပြည့်ဝသောနေ့ပင် ဖြစ်ပေသည်။

မဟာမာယာသည် ယင်းနေ့တွင် နေမထွက်မီက အိပ်ရာမှ နိုးထနေ ပေသည်။ သူမသည်ခါတိုင်း ပျော်ရွှင်မှုနှင့်မတူဘဲ ထူးကဲစွာ ပျော်ရွှင်မြူးတူး နေပေသည်။ သီချင်းတပုဒ်ကို သူမကိုယ်တိုင် သီဆိုနေလေသည်။ မဟာမာယာသည် လှောင်ချိုင့်မှ လွတ်လိုက်သော ငှက်ငယ်ပမာ ရှင်မြူးလျက် အစေခံများကို အိပ်ရာမှနှိုးနေပေသည်။ နန်းတော်အား စနစ်တကျဖြင့် သပ်ရပ်အောင် ရှင်းလင်းကြရန် ငှင်းတို့ကို မှာကြားလေသည်။ နန်းတော်၏ဝင်းခြံနှင့် လူသွားစကြိုအားလုံးအား အလှမျိုးစုံဖြင့် လှပစွာ ဆင်ယင်ထားပေသည်။ နန်းတော်၏ အဆောင်တိုင်းအားလည်း မင်္ဂလာအခင်းအကျင်းများနှင့်အတူ ဆေးရောင်စုံများ ခြယ်သထားလေသည်။ တံခါးပေါက်များ၌လည်း ပန်းအလှများ ချိတ်ဆွဲဆင်ယင်ထားလေသည်။ ရေမွှေး၊ အမွှေးနံသာ များကိုလည်း နန်းတွင်း တခုလုံးတွင် ပက်ဖြန်း ထားလေသည်။

နန်းတော်တခုလုံးကို အလှအပအသန့်အရှင်းများ ပြုလုပ်ဆင်ယင်ပြီး သောအခါ မဟာမာယာသည် နန်းတော် အပြင်သို့ထွက်ပြီး ရန်မွှေးကြိုင် သင်းပျံ့သော ဘုရင်နန်းတော်တွင်း ရေကန်တွင် ရေချိုးလေသည်။ ရေချိုးပြီးနောက် အမွှေးနံသာများ ပက်ဖြန်းခြင်း၊ မိတ်ကပ်များခြယ်သခြင်း ပြုပြီးနောက် ဇာထိုးပန်းထိုး အဝတ်အထည်များနှင့် အဖိုးထိုက်တန်သော လက်ဝတ် ရတနာများကို ဝတ်ဆင်လေသည်။ ထိုနောက် မဟာမာယာသည် သူမ၏ အိပ်ဆောင်တော်မှ အပြင်သို့ စိတ်ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာ ဖြင့်ထွက်သွား လေတော့သည်။ မဟာမာယာ ဤကဲ့သို့သွားလာနေစဉ် သူမ၏အခြေအရံ ယောက်ျား၊ မိန်းမအားလုံးက သူမကိုယ်၌ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသည်ကို မြင်ကြရလေသည်။ အာဆာဟ (Asadha) လပြည့် နေ့သည် အမှန်တကယ် ကြီးကျယ်သော နေ့ထူးနေ့မြတ် ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းနေ့တွင် မဟာမာယာသည် ပျော်ရွှင်မြူးတူးကာ လှည့်ပတ်သွားလာ နေပေသည်။ သူမ၏သွားလာနေစဉ်အတွင်း ပတ်ဝန်းကျင် တခုလုံးသူမ၏ အလှအပနှင့် အမွှေးအကြိုင်ရန်များ ပြည့်လှုံ့ နေပေသည်။

မိဖုရားကြီး မဟာမာယာသည် ရွှေဂါးလေးသိန်းကို မရှိဆင်ခဲသား
 များအား မနက်အစောကြီးမှစ၍ ပြန်ဝေလှူခန်းနေပေသည်။ ဤအခြင်း
 အရာသည် သူပြုနေကျအလုပ်တခု ဖြစ်လေသည်။ မြို့သူမြို့သားများကိုလည်း
 ကောင်းမွန် ချီးမြှင့်သော အစားအစာများ ကျွေးမွေးလှူခန်းပေသည်။ ထိုနောက်
 မဟာမာယာသည် ဘုရင်သုဒ္ဓေါဒန ပဋ္ဌာပတိတို့နှင့်အတူ လှည့်လည်ကြည့်ရှု
 ပေသည်။ ဘုရင်မိသားစုသည် ရုပ်သေးဇာတ်ကြည့်၍ ပျော်ရွှင်နေကြသည်။
 မျက်လှည့် လက်လှည့်တို့ကိုလည်း သာမန်အရပ်သားတို့နှင့်အတူ ကြည့်ရှု
 ကြပါသည်။ မဟာမာယာသည် မျောက်အကကိုကြည့်ရင်း ရယ်မောတော်
 မူသည်။ ဦးတည်ချက်မဲ့ သွားလိုက်လာလိုက် လုပ်နေပေသည်။ ဘုရင်
 သုဒ္ဓေါဒနသည် သူမ ကလေးကဲ့သို့ ပြုမူလှုပ်ရှားသွားလာနေသည်ကို
 မြင်၍အံ့သြသင့်နေပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်မြူးတူးလျက် ထိုလပြည့်နေ့ကို ကုန်ဆုံးပေပါသည်။
 မဟာမာယာသည် နန်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။
 သူမတကိုယ်လုံး ချွေးများဖြင့် စိုနစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် တပန်ရေချိုးရန်
 ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ယင်းနောက် အခန်းတွင်းဝင်သွားပြီး ရေချိုးကန်ထဲသို့
 ဆင်းလိုက်လေသည်။ သူမသည် လန်းဆန်းလာအောင် ကောင်းစွာ ရေချိုး
 လေသည်။ ရေချိုးနေစဉ် ဘုရင်ကြီးသုဒ္ဓေါဒန၏ မိဖုရားတပင်မြင်၍ စည်းစိမ်ဖြင့်
 နေထိုင်နိုင်လေသည်ဟု စဉ်းစားတွေးတောနေမိလေသည်။ သူမတွင်
 လိုအပ်သည်မှန်သမျှ ရရှိနေမေပေသည်။ သူမတွင် ကောင်းသော အစားအစာ၊
 အဖိုးတန်အဝတ်အထည်၊ လက်ဝတ်ရတနာ၊ ဂုဏ်၊ ယောက်ျား၊
 မိန်းမအစေခံများ၊ ကျယ်ဝန်းလှပသော နန်းတော်ကြီးများ၊
 မိဖုရားအဆောင်အယောင် အားလုံး အစစအရာရာ ရှိနေပေသည်။
 ကလေးတယောက် မရှိသည်မှာပင် အားလုံးလိုလို ပြည့်စုံမှုရှိသည်ကို ထင်ရှားစွာ
 သိမြင်နိုင်ပေသည်။ သူမသည် ကလေးမရသည့် အတွက်
 စိတ်မသက်သာဖြစ်ရပေသည်။ အသက်အရွယ် အားဖြင့်လည်း
 ကြီးရင့်နေပေသည်။ သို့သော် ကလေးတယောက်မှမရ ဖြစ်နေပေသည်။ သူမသည်
 နန်းတော်ဝင်းခြံတွင် မိမိကလေး ကစားနေသည်ကို မြင်တွေ့လိုစိတ် ပြင်းပြ
 နေလေသည်။ သူမ၏စိုးရိမ် ပူပန်မှုကို တစုံတယောက်မျှ သိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။
 မဟာမာယာသည် သူမ၏ကလေး မပီကလာ ပီကလာနှင့် စကား
 ပြောနေသည်ကို ကြားရင် မြင်ရင်လွန်းနေသည်။

မိပုရားကြီး မဟာမာယာ၏ အတွေးက သူမအား ယိမ်းယိုင်နှမ်းခွေ
 စေပါသည်။ မိန်းမတယောက်တွင် ကလေးမရှိလျှင် ဘဝသည် အဓိပ္ပါယ်မရှိပေ။
 သူမသည် တစ်တစ်ခုကိုမျှ အမှားအယွင်း လုပ်ခဲ့ခြင်းမရှိ။ တစ်တစ်ယောက်ကိုလည်း
 မကောင်းအောင် မပြုမူခဲ့။ ဤသို့ဖြင့် လက်ကိုပိုက်လျက် လမင်းကြီးအား
 မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ပြောသည်မှာ “အခုလိုမင်္ဂလာအခါသမယမှာ ငါ့ဘဝ
 ပျော်ရွှင်ဖို့ အကြောင်း တစ်ခုတရာ ဖန်လာခဲ့လျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်
 မည်နည်း။” ဟုအတွေးဖြစ်ပေါ် မိပေသည်။

ထိုအခိုက် သူမတကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်လာပေသည်။ မဟာမာယာ
 မိပုရားကြီးတွင် ကောင်းမြတ်သန့်စင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လျက် တကိုယ်လုံးတုန်ခါ
 နေလေသည်။ သူမအတွေးအကြံအရ တဒင်္ဂတဇာ အခြေအနေသည် အလွန်
 ထူးဆန်းနေပေသည်။ အမှန်တကယ် ထူးခြားနေပေသည်။ ထူးဆန်းသော
 လှုပ်ရှားမှုသည် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ် တလျှောက်လုံး ကျရောက်ဖြစ်ပေါ် နေသည်ဟု
 ခံစားနေရသည်။ တစ်တစ်ခုအသစ်အဆန်း အဓိပ္ပါယ်ရှိသော ဖြစ်ပျက်မှုတခု
 ဖြစ်မည်ဟု အာရုံပေါ် နေပေသည်။ သို့ရာတွင် အာဖြစ်မည်လဲဆိုတာကိုတော့
 သူမ မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။

ညနေအချိန် ဘုရင်သုဒ္ဓေါဒန နန်းတော်သို့ ပြန်လာသောအခါ
 သူသည် မဟာမာယာအား ရှုန်းရှုန်းစားစားစူးစိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ ယခင်က
 ဤကဲ့သို့ သူမ၏နှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းခြင်း အဆင်းအလှကို မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ သူမသည်
 ယနေ့ ပိုမိုလှပ နေပေသည်။ သုဒ္ဓေါဒနသည် သူမ၏အလှကြောင့်
 တဒင်္ဂယစ်မူးသွား ပေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် မဟာမာယာအား
 ပွေ့ဖက်ထားလိုက်လေသည်။ ယင်းနောက်သူမ၏ မျက်လုံးအစုံကို
 စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ “မဟာမာယာ” ဟု ဘုရင်ကြီးက
 ခေါ်လိုက်လေသည်။ “ယနေ့သင်သည် အလွန်လှပပါသည် ဤလှပရွှင်လန်းမှု၏
 နောက်ကွယ်တွင် ဘာများ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိနေပါသနည်း။”

မဟာမာယာသည် ဘုရင်သုဒ္ဓေါဒန၏ နှစ်ကိုယ်ကြား ချီးမွမ်း
 ကောင်းကြောင့် ရှက်သွေးဖြာကာ မျက်နှာနီမြန်း သွားပေသည်။ သူမသည်
 ဘုရင်ကြီး ပွေ့ဖက်ထားရာမှ ရှုန်းကန်တိုးထွက်လိုက်ပြီး သူမ၏ အိပ်ခန်း
 ဆောင်သို့ တဟုန်တိုး ပြေးဆင်းသွား လေသည်။ သုဒ္ဓေါဒနသည်လည်း နောက်မှ
 လိုက်လာခဲ့သည်။ ဘုရင်ကြီးသည် မိပုရားကြီး၏လှပသော မျက်နှာအား
 စူးစိုက်ကြည့်ပြီး မဲနက်သော ပျားပိတုန်းများ ပန်းခင်းထဲမှ ဝတ်ရည်စုတ်ယူ

သကဲ့သို့ တပ်မက်စွာ နမ်းလေတော့သည်။ သူ၏လက်များဖြင့် သူမအား ဆုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးစားသောအခါ သူမက လွတ်အောင်ရုန်းလိုက်ပြီး မှန်ကြိုးရှေ့တွင် သွားရပ်နေလေသည်။ သုခွေဒနသည် သူမ၏ပုံရိပ်ကို စုန်းကဝေမ်းစားခံရသလို ကြည့်နေပေသည်။ မဟာမာယာ၏ မျက်နှာသည် မီးအိမ်အလင်း မှိန်သောအခါ မဲနက်သော မိုးသားတိမ်တိုက်ထဲတွင် လမ်းကြီးထွန်းလင်း တောက်ပသကဲ့သို့ ဝင်းဝါနေလေသည်။

ဘုရင်ကြီးသုခွေဒနသည် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းချုပ်နိုင်ဖြစ်နေလေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ သူပြောဆို လိုက်သည်မှာ “အသင်မိပုဂ္ဂိုလ် ယနေ့ည သင်၏ တပ်မက်စွဲငြိမ်းအလှက စုန်းကဝေ ညှိခံထားရသကဲ့သို့အလား ငါ့မှာ ရုန်းထွက်လို့ မရအောင်ဖြစ်နေရပေပြီ။ အသင့်အား ယခုလို ၁၆-နှစ် သမီးတယောက်ကဲ့သို့ လှပခြင်းကို ငါမမြင်ခဲ့ဘူးပေ။ ယနေ့သင်သည် အံ့မခန်းဆွဲဆောင်မှုအတိ ရှိနေပေသည်။ မောင်တော်ရင်ခွင်ထက်မှာ နားခိုလှည့်ပါ။ ရင်ခွင်ထဲမှာ အမြဲသိမ်းထားပါရစေ။”

မှန်ရှေ့တွင် ရပ်နေရင်း သူ့မောင်တော် ပြောစကားကို မဟာမာယာ သည် ဂရုထားမိလေသည်။ သူမသည်လည်း ဘုရင်ကြီးအား စွဲလမ်း မက်မောသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။ သုခွေဒန ဘုရင်ကြီး သည်လည်း သူမအား တစ်စုံတစ်ခုနှင့် တပ်မက်စွာ ကြည့်နေလေသည်။ ထိုနောက် သူသည် မီးအိမ်ကို ငြိမ်းသတ်လိုက်သည်။ ဆောင်ခန်းတခုလုံး အမှောင်အတိ ကျသွားသည်။ ဘုရင်ကြီးသုခွေဒနသည် မဟာမာယာအား တင်းကျပ်စွာဖြင့် ပွေ့ဖက် ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ချုပ်ထိန်းခဲ့ရသမျှ မေတ္တာတွေ ဒလဟော သွန်ချလိုက်တော့သည်။ မဟာမာယာသည်လည်း မောင်တော် ဘုရင်ကြီးအား မလျော့သော မေတ္တာလှိုင်တံပိုးဖြင့် တုံ့ပြန်ပါတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် အိပ်ဆောင်တော်တွင် ထွေးပိုက် ကြင်နာမှုများစွာဖြင့် အပေးအယူမျှမျှ ကာမဂုဏ်အပြည့်အဝခံစားခဲ့ကြပေသည်။

ဤသမိုင်းဝင် လပြည့်ညကြီးတွင် မဟာမာယာ ပဋိသန္ဓေ တည်ရှိ လေတော့သည်။ သူတို့အားရပါးရ ပျော်ပါးပြီးနောက် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း မဟာမာယာ အိမ်ပျော်သွားလေသည်။ ယင်းအချိန်အတွင်း အလွန်ထူးဆန်းသော အိမ်မက်တခုကို သူမမြင်မက်လေသည်။ ထိုအိမ်မက်သည် ရှင်းပြရန်ခက်ခဲသည်။ ဤကဲ့သို့ ထူးဆန်းသောအိမ်မက်၏ အဓိပ္ပါယ်ကို တတ်ကျွမ်းနားလည်သော ဗေဒပုဂ္ဂိုလ်များသာ တွက်ချက်ဟောကိန်း ထုတ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အိပ်မက်မက်ဖူးကြသည်။ တကယ်တော့ အိပ်မက်သည် အိပ်မက်မျှသာဖြစ်သည်။ အားလုံးသော အိပ်မက်များသည်လည်း အိပ်မက်အတိုင်း အနှစ်တကယ်ဖြစ်မလာပါ။ ယေဘုယျအားဖြင့် အိပ်မက်များသည် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဖြစ်ရသော အရာများမဟုတ်ကြပေ။ သို့ဖြစ်၍ အိပ်မက်များသည် လက်တွေ့ဘဝနှင့် ခြားနားသည်ဟု အများစုက လက်ခံထားကြသည်။

မဟာမာယာ၏ အိပ်မက်သည်ကား သမိုင်းဝင်အိပ်မက်ဖြစ်လေသည်။ အိပ်မက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးငြင်းခုံ ကြသည့်အခါတိုင်း မဟာမာယာ၏ အိပ်မက်အကြောင်း ထည့်သွင်းပြောဆိုလေ့ရှိကြသည်။ အိပ်မက်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ အလိုမပြည့်ဝမှုများကို ရောင်ပြန်ဟပ်သည့် သဘောသဘာဝ၊ သရုပ်သကန်ဟုလည်း ယုံကြည်ကြသည်။ မည်သို့ဆိုစေ အိပ်မက်သည် လူ့ဘဝ၏ အရေးပါသော အစိတ်အပိုင်းတခုဖြစ်ပေသည်။ အိပ်မက်မက်ခြင်းသည် ကောင်းသည်ဟု ဆိုကြပေသည်။

မဟာမာယာ အိပ်မက် မြင်မက်နေပုံ

ထိုသမိုင်းဝင် လပြည့်ညဉ့် မဟာမာယာ မြင်မက်ခဲ့သော အိပ်မက်သည် အင်မတန် ထူးခြားဆန်းကြယ်လှပေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် အရပ် လေးမျက်နှာမှ နတ်ဒေဝီ (၄)ပါး ပေါ်လာပြီး သူမအိပ်ရာ သလွန်ကို ရနံ့မွှေးထုံပန်းပေါင်း ခနဲသည့် အင်ကြင်းတောအုပ်ကြီး တခုဆီသို့ သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ ထိုနေရာ၌ လေပြည်လေညင်းကလည်း တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေသည်။ နတ်သားများက

သုခသလွန်ညောင်စောင်းကို အလွန် ကြီးမား၍ အရိပ်အာဝါသ ကောင်းသည့် အင်ကြင်းပင်ကြီး တပင်အောက်၌ ချထားလိုက်ပြီး သူ့ကိုဝန်းရံလျက် ရပ်တော်မူကြသည်။

ခဏအကြာတွင် နတ်သမီး (၄) ပါးကြွလာကြပြီး မဟာမာယာကို ညင်သာစွာ နှီးကြသည်။ ထို့နောက်သူမကို (Manasarovara) ရေကန်ဆီသို့ ခေါ်သွားကြသည်။ ထိုနေရာ၌ သူမတကိုယ်လုံးကို နတ်သမီးများက အမွှေးနံ့သာများ လိမ်းကျံပေးပြီး ရေကန်တော်၌ ရေချိုးစေတော်မူသည်။ ယင်းနောက် မဟာမာယာကို ဝတ်ကောင်းစားလှများ အမွှေးနံ့သာများ၊ ရောင်စုံ ပန်းများဖြင့် တန်းဆာဆင်ပေးကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ မဟာမာယာသည် တောတွင်း ပျိုဖြူလေး တယောက်နှင့် တူနေပေတော့သည်။ ပြီးလိမ်ပြင်ဆင်ပြီးနောက် သူမ၏ အလှကျက်သရေသည် ပိုတိုးလာခဲ့သည်။ ဝုဋ္ဌအလောင်းအလျာ ကလေး မဟာမာယာ ဝမ်းတွင်း၌ လျော်ကန်သင့်မြတ်စွာ နည်းလမ်းတကျ သန္ဓေယူနိုင်ရေး အတွက် နတ်သမီးများက မဟာမာယာအား လိုအပ်သည်မှန်သမျှ လုပ်ဆောင်ပြင်ဆင် ပေးခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် မဟာမာယာရှေ့ ဘုရားအလောင်းတော် သုမေခါ ပေါ်လာပြီး လက်နှစ်ဖက်ပိုက်လျက် တောင်းပန်စကား ဆိုသည်။ “မိခင် ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ နောက်ဆုံးမွေးဖွားခြင်း အမှုကိုပြုဖို့ ကျွန်ုပ်ဆုံးဖြတ်ပြီး ပါပြီ။ ကျွန်ုပ်မိခင်အဖြစ် သင်သဘောတူလက်ခံနိုင်ပါမည်လား။” မဟာမာယာ ခဏငြိမ်သွားသည်။ သို့သော် သုမေခါ၏ တောင်းပန်စကားဆိုမှုကို အလွန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိပေသည်။ ခဏအကြာ သူမက “သုမေခါ --- ငါသည် သင့်မိခင်ဖြစ်ဖို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆန္ဒရှိပါသည်။ ဤကမ္ဘာလောက၌ သင်နောက်ဆုံး မွေးဖွားခြင်း အမှုပြုရန်အတွက် ငါ့ဝမ်းတွင်းသို့ လာလိုက လာနိုင်ပါသည်။ ငါ့အတွက် သည်ထက်ဝမ်းသာပီတိဖြစ်စရာ အခြား မရှိတော့ပါ။” ဟုပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ဝုဋ္ဌလောင်းလျာ သုမေခါသည် သလွန်တော်ကို သုံးကြိမ်လှည့်ပတ်ပြီး အစွယ်ခြောက်ချောင်းပါသော ဆင်ဖြူသဏ္ဍာန် ပြုလျက် ဗုဒ္ဓမာကြာသန်းကုံးကို လည်ပင်းတွင်ဆွဲကာ မဟာမာယာဝမ်းရိုက်ထဲသို့ ဝင်တော်မူလေသည်။ သူမသည် ထိုအချိန်မှစ၍ နီးလာပေတော့သည်။ ၎င်းနောက် အိပ်ရာအစွန်တွင် ထိုင်နေပေသည်။ သူမသည်အသက်ရှူပြင်း၍ နှလုံးခုန်မြန်နေပေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံး ခွေးတွေ့ရွံ့နေသည်။ မဟာမာယာသည် ထူးဆန်သော

အိပ်မက်အကြောင်း စဉ်းစားနေလေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ရာ အဖြေ ထုတ်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ပညာဉာဏ် အမြော်အမြင် ရှိသော်လည်း အိပ်မက်ကို အဓိပ္ပါယ်ပေါ်ရန် မတတ်နိုင်ပါချေ။ ယင်းအချိန်တွင် နေထွက်စပြုလာပြီး ကြက်ဖများ တွန်နေလေပြီ ၎င်းကလေးတွေစိုးစိစိုးစိ မြည်လာပြီး အမှောင်ထုလည်း ကွယ်ပျောက် လေတော့သည်။

ဘုရင်ကြီး သုခွေဒနသည် ထုံးစံအတိုင်း ၎င်းကလေးတွေ အော်မြည်သံနှင့်အတူ နိုးလာသည်။ အိပ်ရာမှထဖို့ မျက်လုံးတွေကို ပွတ်သတ်လိုက်စဉ် သလွန်တော်ခြေရင်း၌ ငေးစိုက်တွေးတောရင်း ထိုင်နေသည့် မဟာမာယာကို မြင်လိုက်ရ၍ ဘုရင်ကြီးအံ့အားသင့်သွားသည်။ သူသည် သူမအေးနား အသာအယာသွားပြီး သူမအတွေးစပြတ်သွားအောင် သူမမျက်နှာ ရှေ့တည့်တည့် သူ့လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် သူမသည် ဘုရင်ကြီး အံ့အားသင့်စေမည့် အိပ်မက်အတွေးထဲ နစ်ပျောနေဆဲဖြစ်သည်။ သို့နှင့် ဘုရင်ကြီးက လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် မဟာမာယာ၏ မျက်လုံးများကိုပိတ်လိုက်ပြီး မေးလိုက်သည်။ “မဟာမာယာ! ဒါဘယ်သူလဲ၊ ပြောစမ်း” ဟုမေးလိုက်သည်။

မဟာမာယာသည် အတွေးနယ်ချဲ့နေရာမှ လက်တွေ့ ကမ္ဘာထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူမသည် ဘုရင်ကြီး၏ ပေါင်ပေါ် ခေါင်းပေးတင်ရင်း ပြုံးပြီးပြန်ပြောလိုက်သည်။ “အရှင်! အကျွန်ုပ်ထူးဆန်းတဲ့ အခြေအနေတခု ကြုံနေရတယ်။” သုခွေဒနက “နှမတော်! ဘာများလဲ၊ ဘယ်လိုထူးဆန်းတဲ့ အခြေအနေမျိုး ကြုံနေရတာလဲ။ မောင်ဘုရားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ။ မင်းဘာပြောချင်သလဲ” ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

မဟာမာယာသည် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြန်ပြောလေသည်။ “အရှင် ကျွန်တော်မျိုးမ ညကထူးဆန်းသော အိပ်မက်တခုကို မြင်မက်ခဲ့ပါသည်။” ဘုရင်ကြီး သည်သူမအား ငြိမ်သက်စွာကြည့်ပြီး သူ့လက်ဖြင့် မဟာမာယာ ပါးစပ်အား ပိတ်ထားလိုက်သည်။ သုခွေဒနပြောလိုက်သည်မှာ “မဟာမာယာ အိပ်မက်ကို အမှန်ဟု သင်ယူဆသလား၊ သင့်အိပ်မက် အကြောင်း ငါ့ကိုမပြောလျှင် ပိုပြီး ကောင်းလိမ့်မည်။ အိပ်မက်များသည် မှန်သည်မဟုတ်။ ထို့နောက်သူသည် အဆောင်တော်မှ ထွက်သွားလေသည်။

မဟာမာယာသည် အကြံကုန်နေပေသည်။ သူမသည်အိပ်ရာပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေလေသည်။ သူမသည် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေသည်။ အိပ်မက်သည် သူမအား စိုးရိမ်ပူပန်မှု ဖြစ်စေပါသည်။ သို့ရာတွင် သူမသည်

နေ့စဉ်လုပ်နေကျ အလုပ်လုပ်ရန် ထသွားလေတော့သည်။ ဘုရင်ကြီးသည် ညီလာခံတက်ရန်အတွက် အဆောင်တော်မှ ထွက်ခွာရန် ပြင်လိုက်စဉ် ပြတင်းပေါက်နားတွင် မိုင်တွေစဉ်းစားကာ ရပ်နေသော မဟာမာယာအား မြင်မိလေသည်။

သုဇ္ဈောဒနသည် မဟာမာယာ စိတ်ညှိုးငယ်နေသည်ကို မြင်ရသည့်အတွက် စိတ်မချမ်းမြေ့ပါ။ သူသည် ချက်ချင်း သူမဆီသို့သွားပြီး ပျူငှာစွာ မေးလေသည်။ “မိဖုရားကြီး ဤကဲ့သို့ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဘယ့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်နေပါ သနည်း။” မဟာမာယာသည် ဘုရင်ကြီးအား မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ယင်းနောက် သူမပြောသည်မှာ “အရှင် ဒီနေ့မနက် ကျွန်တော်မျိုးမ ပြောခဲ့သကဲ့သို့ ထိုအိပ်မက်အား ပြန်လည်ပြော ကြားလိုပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုးမ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ရသည့် အကြောင်းက ဤအိပ်မက်ပါပဲ။ ထူးဆန်းသော ခံစားမှုတခု အကျွန်ုပ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။ သို့ရာတွင် အရှင်သည် ကျွန်တော်မျိုးမအား ဂရုထားပုံ မပေါ်ပါ။” သုဇ္ဈောဒန သည် မဟာမာယာ၏ ပြောကြားချက်ကြောင့် အူလိုက်သဲလိုက် ရယ်မော လေသည်။ ထို့နောက် ပြောသည်မှာ “မဟာမာယာ သင်သည် အလွန်နိုးအ တာပဲ။” အပယိကမျှဖြစ်သည့် အိပ်မက်တခုအတွက်နှင့် သင်သည် အလွန်စိတ်ဒုက္ခ မဖြစ်သင့်ပါ။ ပူပင်သောက မဖြစ်သင့်ပေ။ သူသည် မဟာမာယာအား နွေးထွေးစွာ ပွေ့ဖက်ထားလေသည်။ ဆက်လက်ပြီး ပြောသည်မှာ “ကောင်းပါပြီ။ သင့်အိပ်မက်ကို ပြောပါဦး။” ယင်းအိပ်မက်နှင့် ပတ်သက်၍ သင်၏စိတ်ကို လေးလံခြင်း မဖြစ်စေပါနှင့်။ ဘုရင်ကြီးသည် သူမအား အခန်းရှေ့ ဝရန်တာသို့ ခေါ်သွားပြီး အိပ်မက်ကို ပြောပြရန် ထိုနေရာတွင် ထိုင်ကြလေသည်။ သုဇ္ဈောဒနသည် မဟာမာယာ၏ ပခုံးပေါ်တွင် သူ့လက်ကို တင်လျက် “သင့်အိပ်မက် အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အား ပြောပြပါဦး မဟာမာယာ။”

မဟာမာယာသည် သူမ၏အိပ်မက် အသေးစိပ်မြင်မက်ပုံကို ဘုရင်ကြီးအား ရှင်းပြလေသည်။ ဘုရင်ကြီးကိုလည်း ထိုအကြောင်းအရာအပေါ် စဉ်းစားရန် အတင်းအကျပ် ပြောလေသည်။ သို့သော်လည်း သုဇ္ဈောဒန သည်လည်း အိပ်မက်၏ အဓိပ္ပါယ်ကို မဖော်နိုင်ပေ။ “မဟာမာယာ ဤအိပ်မက်အား ငါလည်းပဲ တစ်စုံတရာအဓိပ္ပါယ်ဖော်ခြင်း မတတ်နိုင်ပါ။ အကယ်၍ သင့်တွင် အဖြေသဲလွန်စ လေးများရှိခဲ့လျှင် ငါ့ကိုပြောစမ်းပါ။”

မဟာမာယာသည် ပြုံးရယ်စွာ ပြန်ပြောလေသည်။ “မောင်တော်ကလည်း ကောင်းအဆန်းတွေ ပြောနေပြန်ပြီ။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်တွင် တစ်စုံတရာ အဖြေရှိနေခဲ့လျှင် မောင်တော် စိတ်အနှောက် အယှက်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပါမည်လား။ ဘုရား ကျွန်တော်မျိုးမ ဘာမျှမသိ ကြောင်းပါ ဘုရား” ဟု ပြန်လည် လျှောက်ထားလေသည်။

ဘုရင်ကြီးသည် မဟာမာယာအား အားပေးစကားပြောလေသည်။ သူပြောသည်မှာ “မဟာမာယာ မစိုးရိမ်ပါနှင့်။ အိပ်မက်အတိတ်နိမိတ် ကောက်တတ်သူ ဝေဒင်ပုရောဟိတ်များအား ခေါ်ဆောင်လာဖို့ ဝန်ကြီးများအား ချက်ချင်း မိန့်တော်မူမည်။ သင့်အိပ်မက်အား သူတို့ မှန်ကန်စွာ အဓိပ္ပါယ် ဖော်ကောင်း ဖော်နိုင်လိမ့်မည်။” ဆက်လက်၍ ဘုရင်ကြီးက “လာ...မဟာမာယာ နန်းတော်ခန်းမဆောင်သို့ ငါနှင့်အတူလိုက်ခဲ့။ မင်းရှေ့တွင် ပြဿနာကို ငါအဖြေရှာပေးမည်။” ဟုပြောလိုက်သည်။

ဘုရင်သုခွေဒနနှင့် မဟာမာယာတို့သည် ညီလာခံခန်းမဆောင်သို့ ရောက်ရှိကြလေသည်။ အမှုထမ်းများနှင့် ဝန်ကြီးများ မတ်တပ်ရပ်ပြီး အရှိအသေ ပေးကြလေသည်။ ရှင်ဘုရင်နှင့် မိဖုရားကြီး နေရာယူပြီးသောအခါ ဘုရင်ကြီးသည် အမှုထမ်းများနှင့် ဝန်ကြီးများအား ထိုင်ရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

မဟာမာယာသည် အိပ်မက်အဓိပ္ပါယ်ကို သိလိုစိတ် ထက်သန်နေသည့် အတွက် ဘုရင်ကြီးသည် ညီလာခံခန်းမ၌ အားလုံးသိအောင် သူမအိပ်မက်ကို ပြောပြပြီး ၎င်းအိပ်မက်ကို အဓိပ္ပါယ်ဖော်နိုင်မည့် ဝေဒင်ပုရောဟိတ်များအား နန်းတော်သို့ ပင့်ဆောင်လာရန် ဝန်ကြီးများကို အမိန့်အမှာရှိလိုက်သည်။

ဝန်ကြီးများသည် ဘုရင်ကြီးထံ အာမဘန္တေခံကြလေသည်။ “ဘုရင်ကြီး ဤအိပ်မက်နှင့် ပတ်သက်၍ စိုးရိမ်မှုတစ်စုံတရာ မရှိပါနှင့်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မဆိုင်းမတွ ဤကိစ္စအတွက် ရှေ့နမိတ်ဟောသူ ဝေဒင်ပုရောဟိတ်များအား သင့်ရှေ့မှောက် ရောက်ရှိအောင် ကြိုးစားပါမည်။ သင်သိချင်တာ မေးမြန်းနိုင်ပါသည်။”

ဝန်ကြီးများသည် သူတို့အချင်းချင်းအကြား ထိုကိစ္စကိုဆွေးနွေး တိုင်ဖင်ကြလေသည်။ ယင်းနောက် ကပ္ပိလဝတ္ထု ပြည်နားတွင် နေသော ရသေ့ကြီး ရှစ်ပါးအား ပိတ်ခေါ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကြလေသည်။ သူတို့သည် အမှန်တကယ် ဝေဒင်အရာတွင် တဖက်ကမ်းခပ် တတ်စွမ်းသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဝန်ကြီးများသည် ရသေ့ကြီးများအား ပင့်ဖိတ်ရန် ဆက်သား တယောက်ကို လွှတ်လိုက်လေသည်။

ယင်းဝေဒင်အရာ တဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်သူ ရသေ့ရှစ်ပါး၏ အမည်မှာ (Samma) ဆန်းမ၊ (Dhwaya) ဒဝဂျ၊ (Lakkhana) လခဏ၊ (Mantri) မန်တရီ၊ (Kodanna) ကောသိုဏ၊ (Bhoya) ဘိုဟ၊ (Sayama) ဆယမနှင့် (Sudalta) ဆုဒတ တို့ဖြစ်ကြပါသည်။ ယင်းနေ့မှာပင် ရောက်ရှိလာကြ ပေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် သူ့မှူးမတ်များကို ချက်ခြင်းအမိန့်ပေးသည်မှာ မေတ္တာရပ်ခံပန်ကြားပြီး ခေါ်ဆောင်လာရန်ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့အား ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက်သို့ ပင့်ဆောင်လာကြပေသည်။ ယင်းခေါ်ဆောင်တွင် မိဖုရားကြီး မဟာမာယာ ဝန်ကြီးများနှင့် အစောင့်များသည် မတ်တပ်ရပ်ပြီး အရိုအသေ ပေးကြလေသည်။ ဝေဒင်အတတ်ပညာတွင် တဖက်ကမ်းခပ် တတ်မြောက်သူ ရသေ့ကြီးများက အားလုံးအတွက် ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့ပေးလေသည်။ ယင်းနောက်သူတို့အတွက် အဆင်သင့် စီစဉ်ထားသော နေရာများ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

ဘုရင်သုဒ္ဓေါဒနသည် ပြဿနာနှင့် ဆက်နွယ်သောအရာများကို ဝေဒင်ဆရာများအား ပြောပြလေသည်။ မိဖုရားကြီးတွင် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တခု မြင်မက်ခဲ့ကြောင်း၊ သူမသည် အိပ်မက် အဓိပ္ပါယ်ကိုသိရန် ဆန္ဒပြင်းပျက်နေကြောင်း၊ ကျေးဇူးပြု၍ အဓိပ္ပါယ် ခေါ်ပေးစေလိုကြောင်း သို့မှသာ သူမ၏နိုးရိမ်စိတ်များ သက်သာရာရမည်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထား လေသည်။

ရသေ့ကြီးများသည် အိပ်မက်အကြောင်း အသေးစိတ်ကို မေးကြ လေသည်။ ဘုရင်ကြီး ပြောပြီးသောအခါ ယင်းအပေါ်တွင် သူတို့သည် အသေအချာ စဉ်းစားကြသည်။

အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း သူတို့ထဲမှ အသက်အကြီးဆုံးကထပြီး ဘုရင်ရှေ့တွင်ရပ်၍ ထုတ်ပေါ်ပြောဆိုလေသည်။ “ဘုရင်ကြီး ဤအိပ်မက်သည် စိုးရိမ်စရာမရှိပါ ကောင်းသောအိပ်မက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ အံ့မခန်းဖွယ် အကျိုးဖြစ်ထွန်း ပါလိမ့်မည်။ မကြာမီ သင့်တွင် ကောင်းချီးမင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံသော သားရတနာ ရှိလာလိမ့်မည်။ ယင်းသားရတနာသည် ပြုပြင်ပြောင်းလဲသူနှင့် တော်လှန်လိုစိတ်ရှိသူ တယောက်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အကယ်၍ သူသည် နိုင်ငံရေးရာ ကိစ္စကိုသာ ရွေးချယ် လုပ်ကိုင်မည်ဆိုလျှင် သူသည်အမှန်စင်စစ် ကြေဝတေးမင်း ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။ အကယ်၍သူသည် ထီးနန်းစည်းစိမ်များကို

စွန့်လွှတ်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့မည်ဆိုလျှင် စကန်မှချ သတ္တုသုတ
 ရွှေဘက်တော်ရ ဘုရားသခင် ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။ ဘုရင်မင်းမြတ် သူသည်
 ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတို့အား လွတ်မြောက်စေပါလိမ့်မည်။ လူသတ္တဝါတို့
 ဝမ်းနည်းမှု၊ မသိနားမလည်မှု၊ တွေဝေငေးမောခြင်းတို့ ကင်းရှင်းအောင်
 ပြုလုပ်ပါလိမ့်မည်။ ဘုရင်ကြီးအိပ်မက်သည် မည်သည့်နည်းဖြင့် ကြည့်ကြည့်
 နိမိတ်မကောင်းခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ အိပ်မက်၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ လူ့လောကကို
 ကယ်တင်သူ တယောက်သည် သင့်သားအဖြစ် မွေးဖွားလာရန် အကြောင်း
 ဖြစ်ပေသည်။”

မဟာမာယာ၏ အိပ်မက်အားမှန်ကန်စွာ အဓိပ္ပါယ်ပြန်ပေါ်ပြီးသော်
 ရသေ့ကြီးများသည် သူတို့ကိုယ်သူတို့ စိုးရိမ်သောကမကင်း ဖြစ်ကြလေသည်။
 အကြောင်းကား ထိုကလေးသည် သူတို့၏ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ဘာသာရေးအား
 ပြိုပျက်မည်။ သူတို့၏ဘာသာရေးလမ်းစဉ် ဘုတ်မြစ်တခုလုံး တုန်လှုပ်လိမ့်မည်ကို
 ကောင်းစွာသိထားသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော်လည်း သုဠောဒန၊
 မဟာမာယာ၊ မဟာမဇ္ဇာပတိ ဂေါတမီတို့သည် ဤသို့ ကြားရသည့်အတွက်
 များစွာနှစ်သက် သဘောကျ ကြလေသည်။

ပဇ္ဇာပတိသည် အစ်မမိပုရားကြီး မဟာမာယာ၏ ကိုယ်ဝန်ပဋိသန္ဓေ
 ရရှိမှု အတွက် အထူးပျော်ရွှင်နေလေသည်။ သူမကိုယ်တိုင်
 ကိုယ်ဝန်ရှိနေဘိသကဲ့သို့ ခံစားမိလေသည်။ သူမသည် သုဠောဒနနှင့်
 မဟာမာယာထက် အမှန်တကယ် ပျော်ရွှင်သူတယောက်ဖြစ်ပေသည်။
 မိခင်တယောက်ဖြစ်ရသော မိန်းမသည် အပျော်ဆုံးဖြစ်လေသည်။
 မဟာမာယာသည်လည်း ထိုနည်း၎င်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ သုဠောဒနနှင့်
 သူ၏မိသားစုတို့သည် အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင်နေကြပေသည်။

အချိန်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် ကပ္ပိလဝတ္ထုပြည်သူများသည်
 မဟာမာယာ၏ ပဋိသန္ဓေရရှိမှုကို သိသွားကြလေသည်။ ဘုရင်ကြီးတွင်
 အပွေစားအပွေခံ သားသမီးမရှိ၍ ဝမ်းနည်းမဆုံး ဖြစ်နေကြသော တိုင်းသူ
 ပြည်သား များသည် ယင်းသတင်းကြောင့် အတိုင်းထက်အလွန် ပျော်ရွှင်
 ကြလေသည်။ ဤသတင်းကို တယောက်မှတယောက်သို့ သိလာအောင်
 ပြောဆိုကြလေသည်။ လမ်းပေါ်တွင် တယောက်နှင့်တယောက် ဆုံမိတိုင်း
 မိခင်ဘဝသို့ ရောက်တော့မည်ဖြစ်သော မိဖုရားကြီး အကြောင်း
 ပြောကြလေသည်။ ကပ္ပိလဝတ္ထု တတိုင်းပြည်လုံး အလုပ်ရှုပ်ပြီး ပျာယာခတ်နေ
 ကြလေသည်။ လူတိုင်းလူတိုင်း ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။

ဤသတင်းစကားသည် မဟာမာယာ၏မိသားစုရှိရာ ဒေဝဒဟ ပြည်သို့လည်း ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ထိုတိုင်းပြည်တွင်လည်း လူတိုင်းလိုလို ပျော်ရွှင်ကြပေသည်။ ဒေဝဒဟမှ ကောလိယလူမျိုးများလည်း လမ်းမပေါ်ထွက်ပြီး အဝတ်အစားများ လေထဲသို့ မြောက်ကာသူတို့၏ ပျော်ရွှင်မှုကို ပြကြလေသည်။ ယင်းအပြင် သူတို့နည်းလမ်း သူတို့လေ့ထုံးစံအတိုင်း ပျော်ပွဲအခမ်းအနားများ ကျင်းပ ကြလေသည်။

ဘုရင်ကြီး သုဇ္ဈေဒနသည် မဟာမာယာအဘား အရမ်းချစ်လေသည်။ သူမသည်လည်း ဘုရင်ကြီးကို အလွန်ချစ်ခင် မြတ်နိုးပေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် သူမအတွက် အမြဲတမ်း သက်တောင့်သက်သာ ရှိဘောင် ကြိုးစားပေးလေသည်။ သူမကိုယ်ဝန် ရှိလာပြီးနောက် ဘုရင်ကြီးသည် သူမလိုအပ်သည် မှန်သမျှ ပြည့်စုံဘောင် ပိုမိုအရေးထား လုပ်ဆောင်လာပေသည်။ မဟာမာယာသည် ကပ္ပိလဝတ္ထုပြည်၏ ဘုရားအလောင်းအလျာလေးကို ဝမ်းနှင့်လွယ်ထားရသည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဘုရင်ကြီး သုဇ္ဈေဒနသည် မဟာမာယာအတွက် အထူးပဲ စိုးရိမ်ပူပန်မိပေသည်။ မဟာမာယာသည်လည်း အလွန်ဂရုတစိုက် နေထိုင်လေသည်။ သူမတွင် မာန်မာနမရှိခြင်း၊ ယဉ်ကျေးခြင်း၊ နှိပ်ချခြင်းနှင့် ရက်ရောခြင်း စသည့် အရည်အချင်းကောင်းများ ရှိပေသည်။ ဤကဲ့သို့သော မိခင်၏ ကောင်းခြင်း အင်္ဂါများ ကလေးတွင်လည်း ကပ်ရောက်သန္ဓေတည် လာပေသည်။

ကာလအတန်ကြာသော် ပဋ္ဌာပတိဂေါတမီသည်လည်း မဟာမာယာ နည်းတူ ပဋိသန္ဓေ ရှိလာပေသည်။ မိသားစုဝင် အားလုံးသည် ကောင်းနိုးမင်္ဂလာ နှစ်ဖြာအတွက် သိသာထင်ရှားစွာ ပျော်ရွှင်ကြလေသည်။ ဘုရင်သုဇ္ဈေဒနသည် ထယ်စုနစ်များစွာ ကလေးမလျှ် စိတ်ဒုက္ခခံစားနေရာမှ ယခုသူသည် မင်္ဂလာ နှစ်ဖြာနှင့် ပျော်ရွှင်မှုအတိ ဖြစ်နေပေသည်။ သူတွင် သားတော်နှစ်ပါး ပွားမြင်တော့မည် ဖြစ်နေပေသည်။ ဤမင်္ဂလာသတင်းသည် ဘုရင်ကြီးအား အဝင်တုန် ရင်ခုန်မှု ဖြစ်စေပါသည်။ မဟာမာယာသည်လည်း ညီမငယ် ကိုယ်ဝန်ရှိကြောင်း သိရသည့်အတွက် ပျော်ရွှင်မှုဖြစ်လာပါသည်။ ညီမငယ်လည်း သားယောက်ျားပွားမြင် မည်ဖြစ်၍ အထူးပျော်ရွှင်နေပါတော့သည်။

မဟာမာယာသည် မည်သူနှင့်မျှ မတူသော အလွန်ထူးခြားသည့် မဟာလူသား ကလေးကို မွေးပွားရမည့်အရေး တွေးရင်း စိတ်လှုပ်ရှား နေမိပေသည်။ သူမအတွက် သည့်ထက်ကောင်းမြတ်သည့် မင်္ဂလာမရှိနိုင်

တော့ပေ။ ကလေး၏ အနာဂတ် ကောင်းစားရေးအတွက် စိုးရိမ်ကြောင်းကုမ္ပဏီ
ဖြစ်ပေါ်ပေါ်ပေသည်။ ယခုသူမ၏ တခုတည်းသော အလုပ်မှာ လူ့လောကအတွင်း
ဝင်ရောက် လာတော့မည့် ဧည့်သည်လေးကို စောင့်မျှော် ကြိုဆိုရေးပင်
ဖြစ်ပေသည်။

မဟာမာယာသည် ကလေးများများရလိုသည့် ဆန္ဒမရှိပေ။
လူသားတွေကို ကယ်တင် ကောင်းကျိုးပြုမည့် အထူးပါရမီရှိသော ကလေး
တယောက်သာ ရယူလိုပေသည်။ သူမ၏ စိတ်ဓါတ်ကား အင်မတန် ကြီးကျယ်
ဖွံ့ဖြိုးလှပေသည်။

ဂုဏ်များ လများကုန်လွန်ခဲ့လေပြီ သားရတနာကလေး မွေးဖွားမည့်
အချိန်သည်လည်း နီးကပ်လာပေသည်။ တချို့ကိစ္စများတွင် မဟာမာယာသည်
သည်းခံစိတ်ထောက်ခံပေ။ သူမသည် ကလေးမွေးမြင်တော့မည့်အရေး တွေ့ပြီး
ပျော်ရွှင်နေသလို တပက်ကလည်း မျက်နှာမြင်စဉ် ကြံ့ရမည့် ဇူးရုနာကျင်မှု
ဝေဒနာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ စိတ်အားထက်သန် နေပေသည်။ တခါတရံ တုန်လှုပ်
ကျောက်ခြာသူ ဗံစားပြီး ဝိုးဝိုးသောကများစွာဖြင့် အချိန်တွေကုန်ဆုံး ခဲ့ရလေသည်။

မဟာမာယာသည် ဆီတိုးထံဆီတွေ ပြည့်နေသကဲ့သို့ ဝုဒ္ဓအလောင်း
လျာအား သူမ၏ဝမ်းတွင် ဆယ်လ ရက် (၃၀၀) လွယ်ထားခဲ့ရပေသည်။ ကလေး
မွေးဖွားချိန် ရောက်လာသောအခါ သူမသည် သူမ၏မိဘတို့ ထံသွားရန်
ဆန္ဒရှိပေသည်။ ထိုအခြင်းအရာသည် သူတို့၏လေ့ထုံးတမ်းဖြစ်ပေသည်။
ယနေ့ခေတ်တွင်လည်းပဲ ပထမသားဦးကို မိခင်၏ မိဘများအိမ်၌ မွေးဖွား
ကြပေသည်။ ဤသည်ကား ဇမ္ဗူဒီပကျွန်း၏ လေ့ထုံးတမ်းတရားပင် ဖြစ်ပေသည်။

သူမသည် ဘုရင်သုခွေဒနကို ပြောကြားလေသည်။ “အိုအရှင်
သားရတနာ မွေးဖွားချိန် အလွန်နီးကပ်လာပါပြီ ယင်းကြောင့် အကျွန်ုပ်သည်
မိဘများထံသို့သွားရန် ဆန္ဒရှိပါသည်။”

ဘုရင်ကြီးသည် ချက်ခြင်းမတ်တပ်ရပ်၍ သူမ၏ ပခုံးပေါ်လက်
တင်လိုက်ပြီး ပြုံးရွှင်သော အကြည့်ဖြင့် “မဟာမာယာ သင်သည် မိဘများထံ
သွားရန် ပြောလိုမည်ဟု ငါကောင်းကောင်းသိပေသည်။ အားငယ်မှု မဖြစ်ပါနှင့်
သင့်ဆန္ဒ အတိုင်း ဆောင်ရွက်ဖို့ ဝန်ကြီးများကို အမိန့်တော်ရှိလိုက်မည်။” ဟု
ဘုရင်ကြီးက ပြောလေသည်။

မဟာမာယာ၏ မိဘရပ်ထံပြန်မည့် ခရီးစဉ်အတွက် သူထိုင်လိုက်နိုင်ရန်
ရွှေထမ်းစင်တခု အထူးပြုလုပ်ရလေသည်။ သူမနှင့်အတူ မောင်းမမိသံ

အခြွေအရံများ ကိုယ်ရံတော်တပ်သာများ ဝန်ကြီးများလည်း လိုက်ပါကြမည် ဖြစ်သည်။ သတ်မှတ်ရက် ရောက်သည့်အခါ လိုအပ်သည်များ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး မဟာမာယာနှင့် နောက်လိုက်နောက်ပါ အခြွေအရံ များသည် လှည်းတန်းကြီးနှင့် အတူ ဒေဝဒဟသို့ စတင်ထွက်ခွါကြသည်။ လှည်းတန်းကြီးကို ဝါးလွတ်ကိုင် ပြင်းစီး စစ်သည်တော်များက ဦးဆောင် ချီတက်ကြသည်။ ၎င်းတို့နောက်တွင် ရိက္ခာ၊ လောင်စာတင်ထားသည့် လှည်းများနှင့်အတူ မင်းဖူးထမ်းအချို့လိုက်ပါကြသည်။ စည်တော်အဖွဲ့က စည်တော်ယွမ်းရင်း နောက်ကပ်လိုက်သည်။ ယင်းနောက်တွင် အထမ်းသမား လေးယောက်ရှိသည်။ အထမ်းသမားများသည် ခြေချင်းများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျိုင်းတုတ်များ ကိုင်ဆောင် ထားကြသည်။ ၎င်းတို့ လျှောက်လှမ်းစဉ် ခြေချင်းဝတ် ခေါင်းလောင်းများမှ အသံစုံပြည်လာပြီး စည်တော်သံနှင့် စည်းဝါးမိနေ လေတော့သည်။ ယင်းမှာ လမ်းခရီးတလျှောက် မငြီးငွေ့ရအောင် တမင်စီစဉ် လုပ်ဆောင်ထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မဟာမာယာ၏ ရှေ့ထမ်းစင်ကို အထမ်းသမား လေးယောက်က သယ်ဆောင်ကြပေသည်။ သူတို့ဘေးမှ ခြေချင်းဝတ်၊ ကျိုင်းတုတ်ကိုင်၊ အခြားအထမ်းသမား လေးယောက်ကလည်း ရှေ့နောက် အတိုင်အပေါက်ညီညီ လှမ်းလျှောက် နေကြပေသည်။ မူလအထမ်းသမား လေးယောက် ဟောပန်း လာသည့်အခါ သူတို့က တလှည့် ဝင်ထမ်းကြသည်။ မိပုရားကြီး၏ ထမ်းစင်တော်ကို ဝန်ကြီးများက ဖြံ့ရံလိုက်ပါပြီး ၎င်းတို့နောက်မှ ခြေလျှင်စစ်သည်တော်တို့က ခိုင်းလွှား၊ လေးမြား၊ လှံများ ကိုင်ပြီး ချီတက်လိုက်ပါကြသည်။

မဟာမာယာနှင့် နောက်လိုက်အခြွေအရံ ရဲမက်စစ်သည်များသည် ပြေးပြေးမှန်မှန်ဖြင့် ဒေဝဒဟသို့ ဦးတည်ချီတက် လာကြသည်။ ကိုယ်ဝန် ရန်မာနေသော မိပုရားကြီးအတွက် အရာရာအားလုံး အဆင်ပြေရေး အတွက် လက်ရွေးစင်စစ်သည် အကျော်အမော်များ၊ ပညာရှိများ၊ ခွန်အားဝလ ကောင်းသည့် အထမ်းသမားများ ဤခရီးစဉ်တွင် ပါဝင်အားပြည့်ထားပေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရက်အတန် ကြာသည့်အခါ မဟာမာယာနှင့် အဖွဲ့သည် ကပ္ပိလဝတ္ထုပြည် နယ်စွန်နယ်များသို့ ရောက်ရှိ လာကြသည်။ ကောလိယတိုင်း ဒေဝဒဟသို့ ရောက်ရန်မှ ခရီးအဟန့်ငယ်ကွာလှမ်းသေးသည်။

မိပုရားကြီး၏ လူလှည်းတန်းကြီးသည် ကပ္ပိလဝတ္ထုပြည်၏ နယ်စပ် လုမ္ဗနီအရပ်သို့ ရောက်ရှိလာပါတော့သည်။ ဤနေရာတွင် ကပ္ပိလဝတ္ထုနှင့်

ဘေတဟပြည် နှစ်ခုအကြား မည်သည်တိုင်းပြည်မှ မပိုင်ဆိုင်သော မြေနေရာ ဖြစ်ပေသည်။ အမှန်တကယ်အားဖြင့် ဤနေရာသည် နှစ်တိုင်းပြည်စလုံး၏ အပန်းဖြေရာ နေရာဖြစ်၍ စနစ်တကျကာကွယ် ပြုစုစောင့်ရှောက် ထားသော အင်ကြင်းတောကြီးဖြစ်လေသည်။

လှည်းတန်းကြီးသည် ပန်းပေါင်း ဝေဝေဆာဆာ ဖူးပွင့်နေသော အင်ကြင်းတောကြီးကို ကျော်ဖြတ်လျက် နတ်ပန်းချီ ဆွဲထားသလို အလွန် လှပသည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိလေသည်။ အခြားသစ်ပင်များသည်လည်း တပင်နှင့်တပင် အလှချင်းပြိုင်နေ ကြပေသည်။ အချို့ပန်းများသည် အလွန် မွှေးကြိုင်ကြသည်။ ယင်းလှပမွှေးကြိုင်သော ပန်းများတိုက် ပျားပိတုန်းများ လူးလာပျံဝဲ နေကြသည်။ ယင်းပျားပိတုန်းတို့သည် ပန်းတပွင့်မှတပွင့်သို့ ပျံဝဲနေကြသည်။ ရောင်စုံ လိပ်ပြာများသည် တော၏လှပဆွဲဆောင်မှုနှင့် ပနာရပါဘိတော့သည်။ အနီးအနားတွင်ရှိသော စမ်းချောင်းတခုမှာလည်း တသွင်သွင် အေးချမ်း ငြိမ့်ညောင်းစွာ စီးဆင်းနေသည်။ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း အပေါ်တွင်တည်ရှိသော တောင်ကုန်းများသည်လည်း နှင်းရည်ပက်ဖြန်း ထားသလို ဖြူလှလှဖြစ်နေသည်။ မဟာမာယာအား အလွန်အေးပြီး ပြင်းထန်စွာရွာသောမိုးက ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်နှင့် ဖမ်းစားထားလေသည်။

သူမသည် အထမ်းသမားများအား ရပ်တန့်ကြရန် ညွှန်ကြားလေသည်။ ငါသည် ဤနေရာတွင် ခေတ္တရပ်နားချင်သည်။ အထမ်းသမားများလည်း ရပ်တန့် ကြလေသည်။ မိဖုရားကြီးအား မြေပြင်ပေါ်သို့ သတိစိရိယကြီးစွာဖြင့် ချပေးကြလေသည်။ သူမသည် အထိန်းတော်များ ခြံရံလျက် သန့်ပြန်သော နေရာတခုသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ ချိုသာစွာ မြည်တွန်သော ငှက်မျိုးစုံ ကလည်း မိဖုရားကြီးအား ကြိုဆိုနှုတ်ဆက် နေကြသည်။ မိုးသက်လေပြင်း တို့ကြောင့် သစ်ပင်တို့၏ ထိပ်ဖျားသည်လည်း အမိုးခေါင်ဖျားတွင် စိုက်ထူ ထားသော အလံများကဲ့သို့ ဝှေ့ယမ်းယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ထိုအခြင်း အရာ အားလုံးသည် ရုန်းကဝေ ပြုထားသကဲ့သို့အလား ဖြစ်နေပေသည်။

မဟာမာယာအား တခဏတာမျှ ဤကဲ့သို့သော သဘာဝအလှက ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကို ပေးစွမ်းပါသည်။ သူသည် ပြည်းညင်းစွာဖြင့် သတိကြီးစွာ ထား၍ တောလမ်းလေးတလျှောက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် စကြိုလျှောက် နေပေသည်။ သူလျှောက်နေသည့်ပုံမှာ ဆီအပြည့်ရှိသည့် ဆီအိုးကြီးကို

မဟိတ်မစဉ်ရအောင် သတိကြီးစွာ သယ်ဆောင် နေဘိသကဲ့သို့ အလား သူမဝမ်းစိုက်တွင်းမှ စုခွလောင်းလျာအား တစ်စုံတရာ မဖြစ်ရလေအောင် လျှောက်လှမ်းနေသည်။

မဟာမာယာသည် အလွန်နှစ်သက်ကျေနပ်နေပေသည်။ လှပသော မြင်ကွင်းက သူမအား အားလုံးလိုလို ဆွဲဆောင် နေပေသည်။ သစ်ပင်တပင်တွင် ဒန်းချိတ်ပြီး ဒန်းစီးရလျှင် ကောင်းမှာပဲဟူသော အတွေးမျိုးဖြစ်ပေါ်မိပေသည်။ ဘုရင်နန်းတော်၌ ဤကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်မှုမျိုး တခါမျှ မကြုံခဲ့ရပါ။ ယခုအခိုက်အတန့် သူမသည် လှပသည့် အင်ကြင်းပင် တပင်အနား ရောက်နေပေသည်။ ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှားနေသော အကိုင်းများက သူမအား ဆွဲဆောင်နေပေသည်။ သူမသည် ရှေ့သို့ လျှောက်သွားပြီး ယင်းအကိုင်း အောက်တွင် ရပ်နေပေသည်။ သူမ၏ ခြေဖျားကို ထောက်လိုက်စဉ် သစ်ပင်၏ အကိုင်းများသည် လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် ညွတ်ကိုင်လှလေသည်။ သူမသည် ညာဘက်ဖြင့်

မယ်တော်မဟာမာယာ သားတော်လေးဘား မွေးဖွားခဲ့ပုံ

ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ သဘာဝတောတောင် အလှအပ အောက်တွင် တာဝင်နစ်မွန်းသွားသည်။ လပြည့်ဝန်းကြီးသည် အနောက်ဘက်သို့ ရုတ်လျှိုးစပြုနေပေပြီ။ တချိန်တည်းတွင် အရှေ့ဘက်၌ပေါ်ထွန်းစ နေမင်းကြီးသည်လည်း အာရုဏ်ဦးရောင်ခြည်ကို မေးနေပေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် သူမ၏သံဆိုက်တွင် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ သူမသည် မွေးဖွားလိုအချိန် အလွန်နီးကပ် မှုပြီဖြစ်ကြောင်း အထိန်းတော် ကြီးအား အရိပ်လက္ခဏာ ပြလိုက်သည်။ အထိန်းတော်ကြီးက ယောက်ျား အစေခံများအား ထင်းခြောက်များ တောထဲမှာရှာဖွေရန် ပြောကြားနေစဉ် အပျိုတော်များကိုလည်း ကျောက်တုံးများဖြင့် ယာယီမီးဖိုတခု ပြုလုပ်ရန် ညွှန်ကြားလေသည်။ ရေခွေးကြိုချက်ရန်အတွက် လှည်းပေါ်မှအိုးများ သွားယူရန်လည်း ပြောလေသည်။ အပျိုတော်များသည် ရွက်ဖျင်များဖြင့် ချက်ချင်း ထိုနေရာတိုက်ခန်းဆီးကာ လိုက်ကြသည်။ အချိန်အနည်းငယ် အတွင်း အားလုံးသောအသံများ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးသည် ငြိမ်သက်နေဟန်ရှိသည်။ အခြေအနေသည် ထူးဆန်း ငြိမ်သက်နေပေသည်။ သမိုင်းတွင်မည့် တစ်ခုတခုအတွက် ရုတ်တရက်ဆိုသလို လူပုဂ္ဂိုလ် အားလုံးသည် သတိမချွတ်ဘဲ စောင့်မျှော် မှုကြပေသည်။

ထိုနောက်သမိုင်းဝင် အဖြစ်ပျက်တခု ထိုနေရာတွင်ဖြစ်ပါလေတော့သည်။ မိဖုရားကြီးမဟာ မာယာသည် သားရတနာ ကလေးအား ရပ်လျက် အနေထားဖြင့် မွေးဖွားပါသည်။

မိပုရားကြီး၏ ကလေးမွေးဖွားခြင်းသည် အလွန်လွယ်ကျပြီး နာကျင်မှု မရှိပေ။ မွေးဖွားစေ ကလေးသည် မြေကြီးပေါ်တွင်ဆင်း၍ ရပ်တော်မူလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဝုဒ္ဓလောင်းလျာသည် ထိနမိတ္တ ကင်းလျက် သတိသမ္ပစဉ် အပြည့်ဖြင့် လူ့လောကအတွင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့ ပေသည်။

ကမ္ဘာမြေကြီးသည် ပျော်ရွှင်မှုအတိအကျဖြင့် တုန်ခါလေသည်။ နေဝန်းစကြဝဠာ အတွင်းရှိ ဂြိုဟ်အားလုံးနှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ဂြိုဟ် တသောင်းတို့သည်လည်း အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် ကခုန်ကြလေတော့သည်။ နတ်သိကြားများက တံပိုးများ မူတ်သကဲ့သို့ အလား တိမ်ကင်းစင်သည့် ကောင်းကင် ယံထက်မှ ထစ်ချွန်း ပြည်ဟိန်းသံကြီးတခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်နေသည့် သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှ ပီတိတွေဝေနေသည့် ပန်းမျိုးစုံကလည်း ဝုဒ္ဓ အလောင်းလျာကို ကြိုဆိုဂုဏ်ပြုသည့် အနေဖြင့် ပွင့်ပတ်များကို ပြေသို့ ကြဲဖြန့်ပေးကြသည်။ ကမ္ဘာကြီးကို ရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက် စေလေသည်။ သဘာဝ လောကကြီးတခုလုံး နတ်ဒေဝတာတို့၏ ပန်းပေါင်းစုံ ရနံ့မျိုးစုံတို့ဖြင့် အံ့မခန်းအောင် ထုံသင်းမွှေးကြိုင် နေပေတော့သည်။

ထိုနေ့သည် ခရစ်တော်မပေါ်မှီ ၅၆၃ (563) B.C. ဘီစီ (Bausakas) ကဆုန်လ၏ လပြည့်နေ့တနေ့ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုနေ့သည် ဝိသာနက္ခတ် ဂြိုဟ်၏ အင်္ဂါနေ့လည်း ဖြစ်ပေသည်။ သိဒ္ဓါတ္ထမင်းသားနှင့်အတူ ထိုနေ့ မှာပင် အခြားသော ဖွားပက်တော် ဝုဒ္ဓနိယောဂ်တို့လည်း မွေးဖွားလေသည်။ ဝုဒ္ဓဂါယာရှိ မဟာတောဝိပင် သည်လည်း ပေါ်ပေါက် လာပေသည်။ အမတယာ ကာလုဒါယီ၊ အာနန္ဒာ၊ ယသော်ဒရာ၊ ဆန္ဒအမတ်နှင့် ခန္ဓကမြင်း တို့သည်လည်း

ယင်းနေ့များတွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ထိုနေ့မှာပင် ရွှေတိုင်းကြီး ခုနစ်လုံး သည်လည်း ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်ပေါ်ထွက်လာကြသည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်များသည်လည်း ဂေါတမဝုဒ္ဓ (ဝါ) သိဒ္ဓါတ္ထ မင်းသား၏ ရင်းနှီးသော အပေါင်းအသင်းများအဖြစ် အရေးပါ ထင်ရှားခဲ့ပေသည်။ သြဇာအရှိန်အဝါရှိ သက္ကသကိမိသားစုသည် ငြိမ်းကျယ် ဝမ်းနားသော နန်းတော်ကြီးများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော်ငြားလည်း ဗုဒ္ဓအလောင်းတော် ကလေးအား သဘာဝ တောတောင် မြိုင်ဟောမာထံ၌ မွေးဖွားခဲ့ခြင်းသည် အင်မတန် ထူးဆန်းပြီး စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းပါသည်။ ရွှေငွေရတနာများ ခြယ်သတန်းဆာ ဆင်ထားသော နန်းတော်ထဲတွင် မွေးဖွားရမည့်အစား ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ ကလေးအား တောအုပ်အလယ်က အင်ကြင်းပင်အောက်တွင် မွေးဖွားခဲ့လေသည်။ သစ္စာလေးပါးကို ရွာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည့် မဟာလူသားကို တောအုပ်အလယ် ဟင်းလင်းပြင် တနေရာတွင် မွေးဖွားခဲ့ပါသည် သို့ဖြစ်၍ ယင်းနေရာသည် အမှန်တကယ် မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံပါပေသည်။ ထိုနေရာကို သန်ပြန် သစ်လွင်၍ ကြည့်ညိုလေးမြတ်ဖွယ်ဖြစ်အောင်ပြုလုပ်ထားပေသည်။

နောက်နှစ်ပေါင်း ၃၀၀ ကြာသောအခါ အိန္ဒိယ၏ ဘုန်းတန်ခိုး အကြီးဆုံး ဓမ္မရာဇာ အသောကဘုရင်ကြီးသည် သူ၏မိသားစုနှင့် ဤဗုဒ္ဓသာသနာ မြေနေရာအား သွားရောက်၍ဝတ်ပြု ဆုတောင်းပြီး များပြားလှသော ဓမ္မကျောက်တိုင်များကို စိုက်ထူပြုလုပ်ခဲ့ လေသည်။

ကျေးဇူးတရား နာလည်သိတတ်သော သူအပေါင်းသည် ထိုနေရာသို့ အသုလိုက် အသုတ်လိုက် သွားလာ လည်ပတ်ခြင်း၊ ကြည့်ညိုသဒ္ဓါပွားခြင်း၊ ထိုနေရာမှ ဖုန်မှုန့်ဖြင့် နဖူးကိုတို့ခြင်းစသည့် အမှုများကို ပြုလုပ်ရင်း ကုသိုလ်အကျိုး တရားများ ပွားများရယူနေကြပေသည်။ သူတို့သည် အနာဂတ်ကာလတွင်လည်း ထိုသို့အမြဲ လုပ်ဆောင်နေကြပါလိမ့်ဦးမည်။

ဗုဒ္ဓအလောင်းလျာအား မွေးဖွားသောအချိန်၌ လပြည့်ဝန်းကြီးသည် ကြည်လင်သော ကောင်းကင်ထက်၌ အစွမ်းကုန်ထွန်းလင်း တောက်ပခဲ့လေသည်။ ထိုလသည် ကဆုန်လ (Baisakha) ဖြစ်ပေသည်။ မွေးခါစ ဗုဒ္ဓကလေးငယ်၏ မျက်နှာတော်သည် လမင်းကြီးကဲ့သို့ ရွှန်းလက်တောက်ပပြီး တည်ငြိမ်အေးချမ်း တော်မူလေသည်။ မရေမတွက်နိုင်သော ကဆုန်လပြည့်နေ့များသည် ကျရောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။ နောက်ကိုလည်ကျ ရောက်လာပါလိမ့်ဦးမည်။ သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓလောင်းလျာအား မွေးဖွားမှုကြောင့်

ထင်ပေါ်ဂုဏ်သရေရှိခဲ့သည့် ထိုကဆုန်လပြည့်နေ့သည်ကား မည်သည့် ကဆုန်လပြည့်နေ့နှင့်မျှ တူပင်နိုင်းယှဉ်၍ ရမည်မဟုတ်ပေ။ ကဆုန်လပြည့်နေ့သည် ဝုဋ္ဌ ဖွားမြင်သော နေ့ဖြစ်၍ အားလုံးက အလေးအမြတ်ထားကြလေသည်။

မိဖုရားကြီး မဟာမာယာသည် လွန်ခဲ့သော ဆယ်လက ဤလိုနေ့တွင် မြင်မက်ခဲ့သည့် သူ၏အိပ်မက်ကို ပြန်ပြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ဝုဋ္ဌလောင်းလျှာ သုမေဒါ သူမ၏ ဝင်ရောက်တွင်သို့ ဆင်ဖြူကဲ့သို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကို ပြန်လည် အမှတ်ရနေပေသည်။ သူမ၏အိပ်မက်သည် ယှလက်တွေ့ ဖြစ်လာပေပြီ။ သူမသည် သားတယောက်ရရှိ၍ အလွန် ပျော်ရွှင်နေပေသည်။ သစ်ပင်တပင်သည် သစ်သီးများ အပွင့်များ မသီးမပွင့်လျှင် တန်ဖိုးမရှိဖြစ်ပေသည်။ မိန်းမ၏ ဘဝသည်လည်း မိခင်တယောက် ဖြစ်လာမှ ပြည့်စုံမှုရှိပေသည်။ မိဖုရားကြီး မဟာမာယာသည် ကလေးမွေးဖွားပြီး နောက်ပိုင်း မိန်းမဖြစ်ရခြင်းကို ဂုဏ်ယူနေပေသည်။ ယှသုမသည် မိခင်တယောက် ဖြစ်နေပေပြီ။ ပြီးပြည့်စုံသော မိန်းမတယောက်ဖြစ်သွားလေပြီ။ သူမ၏ ဆန္ဒနှင့် လိုအပ်ချက်များ ပြည့်စုံသွားပေပြီ။ ဆယ်လမျှ ခံစားခဲ့ရသည့် နာကျင်စူးရှမှု ဝေဒနာ အပေါင်းကိုလည်း မေ့ပျောက်သွား လေသည်။

မဟာမာယာ၏ အထိန်းတော်များသည် ကလေးအားရေကန်သို့ ယူသွားပြီး ရေနွေးဖြင့်ချိုးပေး ကြလေသည်။ သူတို့သည် ကလေးအား ကောင်းစွာ သန့်ရှင်းမှု ပြုလုပ်ကြလေသည်။ ထို့နောက် သူမတို့သည် ကလေးအား နူးညံ့ပြီး လတ်ဆတ်သော အင်ကြင်းရွက်များပေါ်တွင် ချထားလေသည်။ မဟာမာယာ သည် ပီတိအဟုန်ဖြင့် လူကလေးအား ကြည့်နေပေသည်။ သူမတွင် မိခင် မေတ္တာများ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ခံစားမှုမျိုးသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် မည်သည့်အရာနှင့်မျှ တူနိုင်၍မည် မဟုတ်ပေ။ မိခင် တယောက်၏ အကြင်နာ၊ မေတ္တာ၊ ရက်ရောမှုများသည် အင်မတန်ကြီးမား လှပေသည်။

မဟာမာယာသည် ဝတ္တမြတ်စွာကို မွေးထုတ်သော မိခင်တယောက် အနေဖြင့် အရေးပါထင်ရှားလာခဲ့ရပေပြီ။ စင်ကြယ်သော သီလတရားကြောင့် မင်္ဂလာထောမနာပြုခံရလေပြီ။

ဆက်သားတယောက်သည် ကလေးမွေးဖွားကြောင်းကို ကပ္ပိလဝတ္ထု ပြည်ရှင် ဘုရင်သုဇ္ဈောဒနထံသို့ ပြောကြားလေတော့သည်။ ဘုရင်ကြီးသည် အလွန်နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်တော်မူသည်။ ၎င်းဆက်သားအား ဘုရင်ကြီးက မဟာမာယာ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို မေးလေသည်။ ဆက်သားက ပြန်ပြောသည်မှာ “ဘုရင်ကြီး အထူး ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ရှိပါသည်။” ဘုရင်ကြီးသည် အလွန်နှစ်သက် သဘောကျတော်မူလေသည်။

တိုင်းသူပြည်သားများ ဤသတင်းကိုကြားသောအခါ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက် ပျော်ရွှင်ကြလေသည်။ ပျော်ရွှင်လွန်း၍ အဝတ်အစားများကို လေထဲသို့ မြှောက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြလေသည်။ မြို့သူမြို့သားများသည် အဖွဲ့လိုက်ပျော်ရွှင်မှု အထိမ်းအမှတ် အခမ်းအနားများ ကျင်းပကြသည်။ ကပ္ပိလဝတ္ထုပြည်တစ်ခုလုံး ပွဲတော်ကြီးကျင်းပသည်နှင့် တူနေပေသည်။ တိုင်းသူပြည်သားတို့သည် အောင်မြင်မှုအတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်ကြလေသည်။

ဒေဝဟာတိုင်းပြည်မှာလည်း ယင်းသတင်းစကားကြောင့် အလားတူ တုံ့ပြန်မှုမျိုးပြုလုပ် ဆင်နွှဲကြလေသည်။ ဘုရင်ကြီး အဓွနသည် မုန့်အချို့များ ပေးကမ်းဖြန့်ဝေပေးသည်။ ဆင်းရဲသူများကိုလည်း အလှူပေးလေသည်။ ပြည်သူလူထုသည်လည်း လျော်ကန်သင့်မြတ်ပါပေကြောင်း ဟုပြောဆိုကာ ဖွဲ့လမ်းသဘင်များ ခြိမ့်ခြိမ့်သဲ ဆင်နွှဲကြလေသည်။

မိဖုရားကြီးမဟာမာယာသည် လုပ္ပဏီအင်ကြင်းဥယျာဉ်တောတွင် ဝုဠာလောင်းလျာအား မွေးဖွားပြီးသောအခါ ဝန်ကြီးများသည် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြလေသည်။ ဆွေးနွေးချက်အရ ဒေဝဟတိုင်ပြည်သို့ သွားရန်ခန့်မှန်း ဆိုင်းငံ့ထားလိုက်လေသည်။ အားလုံး ကပိလဝတ္ထုပြည်သို့ ပြန်လှည့်ရန် ညွှန်ကြားလေသည်။ မဟာမာယာနှင့် မွေးကင်းစ ဘုရားလောင်းလျာ ကလေးသည် ရွှေထမ်းစင်တွင် သတိကြီးစွာဖြင့် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ လှည်းတန်း ကြီးသည် ကပိလဝတ္ထုပြည်သို့ ပြန်၍ ချီတက်ပါတော့သည်။ စစ်သားများ အစေခံများနှင့် အထိန်းတော်များသည် သူတို့၏ အဝတ်အစားများကို ပြောက်ခြင်း၊ ကခုန်သီဆိုခြင်းများကို ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသည့် အလိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပြုလုပ်ကြသည်။ လှည်းတန်းကြီး လမ်းတလျှောက် ကျေးရွာများကို ကျော်ဖြတ်သည့်အခါ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းရှိ လူများသည် မင်းသားလေး မွေးဖွားသည့် သတင်းကြောင့် ဝမ်းမြောက် ပျော်ရွှင်ကြလေသည်။ ဘုရင်ကြီးထံမှ ဆုလာဘ်များ ရယူရန် လှည်းတန်းကြီးနှင့်အတူ လိုက်ပါချီတက်ကြပေသည်။ ကပိလဝတ္ထု ပြည်ကို မင်္ဂလာ သတို့သမီးအား အလှဆင်သကဲ့သို့ တန်ဆာဆင်ယင် ကြသည်။ မွေးကင်းစ ဘုရားလောင်းလျာ မင်းသားနှင့် မယ်တော် မဟာမာယာအား လက်ခံကြိုဆိုရန်အတွက် ဖြစ်လေသည်။ မြို့တော်၏ အဝင်ခေါက်တိုင်းအား ပွဲတော်ကျင်းပသကဲ့သို့ အလှဆင်ယင်ပြီး အရေးပါသော နေရာများ၌ ရောင်စုံအလံများ စိုက်ထူထားလေသည်။ တိုင်းသူပြည်သား များသည် မဟာမာယာအား နွေးထွေးစွာဖြင့် ကြိုဆိုကြလေသည်။ ဘုရင်သုဒ္ဓေါဒနနှင့် ပဇ္ဇာပတိဂေါတမီ တို့သည်လည်း မြို့တော်၏ အဓိက ဝင်ပေါက်မှနေ၍ လက်ခံကြိုဆို ကြလေသည်။ များပြားလှသည့် မြို့သူမြို့သား များသည် စုဝေးရောက်ရှိလာကာ စည်တော်များ အခြားတူရိယာများဖြင့် တီးမှုတ်ကြလေသည်။ မဟာမာယာလည်း ပျော်ရွှင်ပေသည်။ သူမ၏ ပျော်ရွှင်မှုအား မည်သို့မျှ မဖော်ပြနိုင်အောင် ပျော်နေသည်။ သူမသည် မိခင်အဝကို ရရှိနေပေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် သူ၏ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှုကို သူမအား ဆီးကြိုပွေ့ဖက်ခြင်းဖြင့် ပေါ်ပြလေသည်။ သူသည် မဟာမာယာအား ကြည့်၍ ပြောသည်မှာ “မဟာမာယာ သင်၏ ပျော်ရွှင်မှုက သင့်အလှ ပိုတိုးလာ သလို ဖိလဲလား။ ငါသည် သင့်အား ဤကဲ့သို့ လှပခြင်းကို ယခင်က တခါမှ မတွေ့ဘူးပါ။” မဟာမာယာသည် ဘုရင်ကြီး၏

ဦးပွမ်းစကားကြောင့် ရှက်သွေးခြာသွားလေသည်။ ထို့နောက် သူမသည် အခန်းထဲသို့ဝင်သွားပြီး အနားယူလေသည်။

ကပ္ပိလဝတ္ထုပြည်အနီး မြင့်မားသော ဟိမလေယန် (ဟိမဝန္တာ) တောင်ကုန်းတခုရှိ ဂုဏ်တွင် ရသေ့အမြောက်အများ သီတင်းသုံး နေထိုင်ကြ လေသည်။ ၎င်းတို့ထဲတွင် အဓိက Asita (Kalade Vala) သည်လည်း တပဲ အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။ ဘုရင်သုဠောဒနတွင် သားရတနာ မွေးဖွားသည့် အကြောင်းကို ပျော်ပွဲကျင်းပနေကြသော သူများက အဓိက ရသေ့ကြီးအား ပြောပြလေသည်။ ရသေ့ကြီးသည် ထိုကြောင်းကိုကြား၍ အလွန်ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ယင်းအဖြစ်အပျက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ရအောင် ကပ္ပိလဝတ္ထု ပြည်သို့သွားရန် ရသေ့ကြီးသည် ဆုံးဖြတ်လေတော့သည်။ သူသည် သူ၏တူတော် နာလက (Na La Ka) နှင့်အတူ ကပ္ပိလဝတ္ထုပြည်သို့ ထွက်ခွာ လေတော့သည်။

ကပ္ပိလဝတ္ထုပြည်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ အဓိကနှင့် သူ၏တူတော် နာလကသည် ဘုရင်သုဠောဒန၏ နန်းတော် အဝင်တံခါးဝတွင် ရပ်နေကြလေသည်။ သူသည်များပြားသော လူအုပ်ကြီးကိုတွေ့လေသည်။ သူသည်ကင်းစောင့်နေသော သူ့အားဆွဲကပ်ပြောဆိုလေသည်။ “ဒကာတော် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဟိမဝန္တာ တောင်မှ လမ်းပျဉ်းစုံကို ကျော်ဖြတ်လျက် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သင့်တို့၏ ဘုရင်ကြီးအား သွားပြောပါ ရသေ့ကြီးတပဲ တံခါးမကြီးတွင် ရပ်နေသည်ဟု ပြောပါ။

အစောင့်စစ်သားသည် ဘုရင်ကြီးအား သတင်းပေးလေသည်။ တံခါးမကြီးတွင် အလွန်အိုမင်းသော ရသေ့ကြီးတပဲ ရပ်နေကြောင်းနှင့် ဘုရင်ကြီးအား တွေ့ဆုံကြောင်း စစ်သားက ဘုရင်ကြီးအား လျှောက်တင် လေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် ဤကဲ့သို့သုတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ်များအား အလွန်ရိုသေ သမှု ရှိလေသည်။ ရသေ့ကြီးကြွလာခြင်းမှာ ထူးဆန်းသည်ဟု ဘုရင်ကြီးက တွေးဆကာ စိတ်ဝင်စားနေပေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် ထိုင်ရာမှထလျက် မင်းမှုထမ်းများအား ရသေ့ကြီးထိုင်ရန် နေရာများ ပြင်ဆင်ကြရန် အမိန့် ပေးလေသည်။ ထို့နောက် ရသေ့ကြီးအား ရိုရိုသေသေပင့်ဖိတ် ခေါ်ဆောင် လာကြရန် နန်းတွင်း အမှုထမ်းများကို အမိန့်ပေးလေသည်။

အချို့ဝန်ကြီးများချက်ခြင်း ဂိတ်ဝတံခါးမကြီးဆီသို့သွား၍ ရသေ့ကြီးနှင့် သူ၏တူတော်တို့ ရပ်နေသောနေရာသို့ ရောက်သွားကြသည်။ သူတို့သည်

ဘဝိတရသေ့ကြီးနှင့် သုခွေဒန၏ ပိသားစုများပုံ

အရိုသေပေးပြီး တောင်းပန်လျှောက်ထား ကြလေသည်။ တပည့်တော်တို့နှင့် အတူ ဘုရင်နန်းတော်သို့ လိုက်ပါရန် ပင့်ဖိတ်ကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘုရင်ကြီး သုခွေဒနသည် ရသေ့ကြီးအား တွေ့ချင်စေဖြင့် စောင့်မျှော် နေလေသည်။ ဘဝိတသည် ဝန်ကြီးများနှင့်အတူ ပြည်ပြည် ကြွလှမ်းလျှက် သူ၏တူတော် နာလက (Nalaka) ကိုပါ ခေါ်ဆောင် သွားလေသည်။ လူထုကြီးသည် ရသေ့ကြီးအား အော်ဟစ်ကောင်းချီးပေးပြီး ပန်းပွင့်များဖြင့် ကြဲဖြန့် ကြလေသည်။ သက်ဝင်ယုံကြည်သော လူများက သူ၏ခြေတော် အစုံကို ရေနှင့်ဆေးပြီး ကောင်းချီး မင်္ဂလာကို ခံယူကြ လေသည်။

ရသေ့ကြီးနန်းတော်ထဲသို့ ဝင်လာနေစဉ် လူတိုင်းလူတိုင်းသည် အသံကွယ်လောက်စွာဖြင့် ကောင်းချီးပေး ကြိုဆိုဂုဏ်ပြု ကြလေသည်။ ဘုရင်ကြီး သုခွေဒနသည် သူ၏ရာဇပလ္လင်မှထပြီး ရသေ့ကြီးအား ကြိုဆိုလက်ခံလေသည်။ သူသည် လက်အုပ်ချီလျက် ရသေ့ကြီးနှင့် သူ့တူအား ဂါရဝပြုလေသည်။ ရသေ့ကြီးတို့ ဝင်လာသည့်အခါ ဘုရင်သည် အရိုအသေပေးလျှက် ထိုင်တော် မူရန် လျှောက်ထားလေသည်။

ရသေ့ကြီးသည် သက်တောင့်သက်သာ ထိုင်ပြီးနောက် ဘုရင် သုခွေဒနက “အရှင် ရသေ့ကြီး တပည့်တော်သည် အရှင်အားမမြင်ဘူး မပုတ်မိပါ အရှင်မြတ်လာခြင်း အကြောင်းရင်းကို တပည့်တော်အား ကျေးဇူးပြုပြီး သိခွင့်ပေးပါ။ မည်သည့်အကြောင်းကိစ္စကြောင့် ဤနေရာသို့ ရောက်လာပါသနည်း” ဟုလျှောက်ထားတော်မူသည်။

ဘုရင်ကြီးက လိုလားထက်သန်စွာ မေးမြန်းသည့်အတွက် အဓိက ရသေ့ကြီးသည် ဘုရင်ကြီးအား လေးစားတန်းဖိုး ထားမိပေသည်။ ထို့ကြောင့် အဓိက ပြောသည်မှာ “ဘုရင်ကြီးသင့်မှာ သားတယောက် ပွေးဖွားပြီးပြီကြား၍ ယင်းကလေးကို ကြည့်ရန်ကျပ်လာခြင်းဖြစ်သည်။”

ဘုရင်သုခွေဒနက “အရှင်ရသေ့ လူကလေး အိပ်နေပါသည်။ တစ်စုံတစ်ခုအနည်းငယ် ကျေးဇူးပြုပြီး စောင့်ဆိုင်းတော်မူပါ။” ရသေ့ကြီးသည် ဘုရင်ကြီး ပြောသောကောင်းကို ကြားသောအခါ ပြုံးရယ် လိုက်လေသည်။ ရသေ့ကြီး ပြောသည်မှာ “ဘုရင်ကြီး ဤကဲ့သို့ ဘုရားအလောင်းတော်များသည် အချိန်ရှည်ကြာစွာ မအိပ်ကြပါ။” သူတို့သည် သဘာဝအားဖြင့် နိုးနေကြပါသည်။

ရသေ့ကြီး ပြောနေစဉ် လူကလေးသည် နိုးနေပေသည်။ ကလေးထနေသည်ကိုမြင်သည်နှင့် သုခွေဒနသည် ကလေးကို အသာအယာ မချီပြီး ရသေ့ကြီးနား ကပ်လာသည်။ ရသေ့ကြီးသည် ကလေးအား အနီးကပ်လေ့လာလေသည်။ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော သူများ၏ အထိမ်းအမှတ်လက္ခဏာဖြစ်သည့် ဥပုသေ လက္ခဏာကို ပိုင်ဆိုင်သော ကလေး ဖြစ်ပေသည်ဟု ချက်ခြင်း သိလေသည်။ ဤ ကလေးသည် ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါလက္ခဏာ တောက်ပ နေပေသည်။ ရသေ့ကြီးက ချက်ခြင်း မြှောက်ဟပြောဆိုလေသည်။ ဤကလေးသည် အမှန် တကယ် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသော လူသား တယောက် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုနောက် ရသေ့ကြီး သည် သူထိုင်နေရာမှ ထပြီး ကလေးအား အရိအသေ ပေးလေသည်။ သူသည် ကလေးအား လှည့်ပတ်ပြီး လက်ဖြင့် ပွေ့ဖို့လိုက် လေသည်။ ထိုနောက်သူသည် မှိုင်တွေ့ပြီး ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ရသေ့ကြီးအဓိကသည် စောစောက သူ့ကြိုတင်ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့မှုကို ကောင်းစွာသတိထားမိလေသည်။ ဂေါတမ ကဲ့သို့ ဥပုသေ သောက်ရှားအင်္ဂါ လက္ခဏာနှင့် ပွေးဖွားသောကလေးသည် နှစ်ခုအနက် တခုခုဖြစ်လိမ့်မည်။ အကယ်၍ ဤကလေး ကြီးပြင်းလာသောအခါ နန်းတွင်းအမှုကိစ္စနှင့် ပွေ့လျော်ပျော်ပိုက် နေမည်ဆိုလျှင် သူသည် ကြေဝတေဆင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် သူသည် နန်းတွင်းအမှုကိစ္စကို စွန့်လွှတ်ပြီး ရဟန်းဘောင်ဝင်မည်ဆိုပါက သစ္စညုတ ဉာဏ်ရှင်ဝတ္ထ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုအပြင် လူသားတို့အား အပြစ်ခုစီရိုက်မှ

အဘိတယ သိဒ္ဓတ္ထ၏ လက္ခဏာကို ကြည့်ရှု

ရွေးနှုတ်ကယ်တင်လိမ့်မည်။ အဘိတရသေ့ကြီးက ဤကလေးသည် နန်းတွင်း
အမှုကိစ္စတွင် ပျော်ပိုက်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကောင်းစွာသိရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့် အဘိတသည် ပထမရယ်မောလေသည်။ ထို့နောက်
ချက်ခြင်း မျက်ရည် ကျစပြုလာလေသည်။ သူ၏ထူးဆန်း စိတ်ဝင်းစားဖွယ်
ကောင်းသော အပြုအမူကြောင့် အားလုံးသော နန်းတွင်းသားတို့သည်
အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွား ကြလေသည်။ ဘုရင်ကြီး၊ မဟာမာယာ၊

ပစ္စာပတ်ဂေါတမိတို့သည်လည်း သူ၏ ငိုနေခြင်းကို ကြည့်၍ ခိုးရိမ်ကြသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် အထူးသဖြင့် သားငယ်တွင် အန္တရာယ်ရှိမည်လားဟု စိတ်ထင်တော်မူလေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် သူ၏ သံသယ ဖြစ်ပွားမှုများ ကင်းရှင်းရန်နှင့် အနာဂတ်အတွက် စိတ်မချမ်းမသာ မှုများ ပပျောက်လို စိတ်ဖြစ်လေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် ရသေ့ကြီးအား လျှောက်ထားသည်မှာ “အရှင်ရသေ့ကြီး ပထမ သင်ရယ်သည် ယခု သင်ငိုနေသည် အကြောင့် ဝိယိုပါသနည်း။ အကြောင်းက မည်သို့ပါနည်း ကျေးဇူးပြုပြီး တပည့်တော်အား မိန့်တော်မူပါ။ ကလေးအတွက် အနာဂတ် ကောင်းမွန်လုံခြုံမှု ရှိပါမည်လား ဘုရား။”

အဖီတရသေ့ကြီးက ၎င်းငိုယိုခြင်းသည် ကလေးအတွက် အန္တရာယ် တစ်ခုတရာကျရောက်မည့် လက္ခဏာဟူ၍ ဘုရင်ကြီးက ခိုးရိမ်မှုပန်စွာ အဖို့ဖယ် ကောက်ယူနေခြင်းကို သိရှိတော်မူလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရသေ့ကြီး ပြောသည်မှာ “ဘုရင်ကြီး ငါသည် ကလေးအတွက် ငိုနေခြင်းမဟုတ် သူ၏အနာဂတ်သည် ကောင်းမွန်လုံခြုံမှုရှိပေသည်။ သူ၏ဘဝသည် ထွန်းလင်းတောက်ပြောင် လိမ့်မည်။ ငါသည် ငါ့အတွက် ငိုခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။” ဘုရင်ကြီးသည် အံ့သြသွား လေသည်။ လူသည်ထပ်ပြီး မေးလေတော့သည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ပြုမူပါသနည်း။

အဖီတရသေ့ကြီးသည် ဘုရင်ကြီးအား ပြန်မပြောခင် သူ၏ မျက်ရည်များကို ထိန်းချုပ်လေသည်။ ငြိမ့် ဘုရင်ကြီးအား ပြောသည်မှာ “ကျွန်ုပ် ရယ်ခဲ့သည့် အကြောင်းကား ကျွန်ုပ်သည် အနာဂတ် ဝုဒ္ဓဘုရားရှင်အား မြင်တွေ့၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် ငိုရသည် အကြောင်းမှာ ယခုကျွန်ုပ်သည် အလွန်ဘိုနေပါပြီ။ ထိုအပြင် အင်အားလည်း အလွန်နိမ့်နေပါပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် အချိန်အကြာကြီး လူလောကတွင် နေရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ အခြားတပက်တွင် ဤကလေးသည် ဧကန်မှ ဝုဒ္ဓဘုရားကို ရောက်ရှိလိမ့်မည်။ ထိုနောက် ယခုချိန်ထိ ဟောပြော သွန်သင်မှုမရှိခဲ့သော ဓမ္မတရားတော်များကို ဟောကြားတော် မူလိမ့်မည်။”

“ဘုရင်ကြီး ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော ဓမ္မဩဝါဒများကို ဤကလေးသည် ထုတ်ဖော်ပြောကြားလိမ့်မည်။ ဤဟောကြားမှုသည် အစ အလယ်၊ အဆုံး အံ့ချီးဖွယ် ကောင်းလိမ့်မည်။ ထိုဓမ္မတရားများသည်

အပြစ်အနာအဆာ ကင်းပါလိမ့်မည်။ သန့်စင်ကြည်လင်လိမ့်မည်။
ထိုတရားများသည် အနှစ်အတိနှင့် ပြည့်စုံပါလိမ့်မည်။”

“ဘိုဘုရင်ကြီး ယခုကဲ့သို့ တောပန်းများသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင်
တစ်တစ်ခုသာ ဖွင့်လှစ်ပါသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီးမှ ငဗ္ဗပွားပွားပါသည်။
ဘုရင်ကြီး ဤကလေးသည် ဧကန်စင်စစ် ငဗ္ဗပြစ်လာလိမ့်မည်။ မုချမသွေ
သဗ္ဗညုတဉာဏ် အလင်းကို ရလိမ့်မည်။ ထိုနောက်လူသားများအား
ဒုက္ခအပေါင်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်ပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဘုရင်ကြီး
ငါသည် ဘုရားရှင်အား ပူးမြော်ရန် အသက်ရှင်နေရတော့မည် မဟုတ်ပါ။
ယင်းသည် ကျွန်ုပ် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း အကြောင်း ပြစ်လေသည်။ ထိုကြောင့်
ငါဒိုခဲ့သည်။ အခြား အကြောင်းကြောင့် ငါဘယ်တော့မှ မငိုပါ
လောလောထယ်ထွင် ငါဝမ်းနည်းကြေကွဲ စိတ်သောက ရောက်နေပါသည်။
ငဗ္ဗပွင့်သည့်အချိန်တွင် ငဗ္ဗအား ငါပူးတွေ့နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ငါသည် ငဗ္ဗအား
ပူးမြော်ကန်တော့ရန် အခွင့်အရေးရှိမည် မဟုတ်ပါ။”

ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ဘုရင်ကြီး သုဒ္ဓေါဒနသည် အဇိတနှင့်
သူ၏တူ နာလကတို့၏ သပိတ်တွင် ရွှေ၊ ငွေ၊ ထောပတ်၊ ပျားရည်၊ သကြားနှင့်
ဆန်ပွေးများ နှိုနှိုဖြူလုပ်ထားသော စားဖွယ်များကို လှူဒါန်းလိုက်လေသည်။
သူသည် အဝတ်အထည်နှင့် အခြားလက်ဆောင်များကိုလည်း ထပ်မံလှူဒါန်း
လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ရိုသေလေးမြတ်စွာ လှည့်ပတ်ပူဇော်လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ရသေ့ကြီးအဇိတသည် သူ၏တူဖြစ်သူ နာရာဒတ်တ
(Naradatta) ဤသို့မှာကြားခဲ့လေသည်။ ထိုကလေး ငဗ္ဗပြစ်ပြီးလျှင် သင်သည်
ငဗ္ဗထံတွင် ဒုက္ခအပေါင်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ခိုလှုံပေတော့။ ထိုဟာသည်
သင်အား ချမ်းသာပူပေးလိမ့်မည်။ ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ရလိမ့်မည်။ ၎င်းအပြင်
သင့်အား မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံစေလိမ့်မည်။ ထိုနောက် သူတို့သည် ဘုရား
နန်းတော်မှ ထွက်ခွာ၍ သူတို့သီတင်းသုံးရာ ဟိမဝန္တာသို့ ပြန်သွား
ကြလေသည်။

ဘုရားအလောင်းတော် ပွားမြင်ပြီး ငါးရက်မြောက်သောနေ့တွင်
ကင်းပွန်းတပ်မင်္ဂလာ အခမ်းအနားကို ကျင်းပကြသည်။ ဘုရင်ကြီး၏ မိသားစု
တစ်စုလုံး သူ၏ဝန်ကြီးများ၊ အခြားအရေးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည်လည်း
ပွဲတော်သို့ တက်ရောက်ကြလေသည်။ ဘုရားအလောင်းတော် ကလေးအား
သိဒ္ဓတ္ထဟု တက်ရောက်သူများရှေ့တွင် အမည်ပေးလေသည်။ ဂေါတမသည်

သူတို့၏ မိသားစုနာမည် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်သူအား လူသိများသည်မှာ သိဒ္ဓတ္ထဂေါတမဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။ စာပေကျမ်းဂန်အရ သိဒ္ဓတ္ထ အဓိပ္ပါယ်မှာ တန့်တယောက်၏ အလိုဆန္ဒ ပြည့်သွားခြင်းဟု ဆိုလိုသည်။ အမှန်စင်စစ်ပဲ သူ့အား မွေးဖွားခြင်းသည် သူတို့၏မိသားစု၏ လိုချင်နေသော အရာများကို ရရှိခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

အမည်ပေး ကင်းပွန်းတပ်မင်္ဂလာ အခမ်းအနား ပြုလုပ်နေဆဲမှာပင် ရုတ်တရက် မဟာမာယာသည် နေမကောင်း ဖြစ်လေသည်။ သူမ၏ အခြေအနေသည် ချက်ခြင်းဆိုးဝါးသွားသည်။

မဟာမာယာသည် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိနားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ကြာတောင့်ကြာရှည်စေါနှင့် စောင့်မျှော် ကလေး မွေးဖွားပြီးကာမှ အခုလိုဘာကြောင့်များ နေမကောင်း ဖြစ်လာရတာပါလိမ့်ဟု တွေးတောဆင်ခြင် နေမိသည်။

မည်သည်သမားတော်မှ မဟာမာယာ၏ ရောဂါအား မကုသနိုင်ပါ။ မည်သည် ဆေးဝါးမျှ အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိပါ။ သူမသည် မကြာခင်

သုဓမ္မီဒနပင်းကြီးမှာ မဟာမာယာမကျန်းမာသည့်အတွက် ပရိဘောဂသောကမီး
တောက်လောင်နေပုံ

သေရတော့မည်ကို သိနေသည့်အတွက် ဘုရင်ကြီး သူ့ချွေးဒနနှင့် ပဇ္ဇာပတိတို့အား ခေါ်ယူပြီး ဘေးနားတွင် ထိုင်စေလျက် မျက်ရည်များသိုဦးကာ ပြောလေတော့သည်။ ရသေ့ကြီး အစိတကြိုတင်ဟောကိန်း ထုတ်သကဲ့သို့ အကျွန်ုပ်၏ သားလေးသည် ဘုရားအမှန်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သေချာစွာ ယုံကြည်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်သားလေး ဘုရားဖြစ်ခြင်းကို ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ မြင်တွေ့ မသွားရသည့်အတွက် အလွန် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။

မဟာမာယာသည် သူမ၏ညီမ ပဇ္ဇာပတိ၏ လက်ကို ကိုင်လျက် မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်နေလေသည်။ ထို့နောက် သူမပြောသည်မှာ “ဥညီမ ငါသေမည့်အချိန် နီးကပ်လာပါပြီ။ ငါသည် ငါ့သားငယ် သိဒ္ဓတ္ထ၏ အနာဂတ် အရေးအတွက် စိုးရိမ်မိပေသည်။ ထို့ကြောင့် ညီမငယ်အား ငါ့သားကို လွှဲအပ်ပါသည်။ ညီမ၏ စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ ငါ့ထားခဲ့ပါရစေ။ သင်သည် မိခင်အရင်းမက သူ့အပေါ်စောင့်ရှောက်လိမ့်မည်ဟု ငါယုံကြည်ပါသည်။

သူမသည် ညီမငယ်ပဇ္ဇာပတိအပေါ်တွင် ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိလေသည်။ ပဇ္ဇာပတိအား ပြောသည်မှာ “ညီမ ငါ့ကလေးသည် မကြာခင် အမိမဲ့သား ဖြစ်ရတော့မည်။ သူ့ကိုပြုစုပျိုးထောင်ပေးရေး ကိစ္စအတွက် ငါအရမ်းပဲ စိတ်ပူမိသည်။ ငါ့အတွက်ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့၊ ငါသေရတော့မယ်။ သေမင်းက ငါ့ကိုခေါ်နေပြီ။ အင်မတန် ခွင့်ပြုပါ ဥညီမ” ဟုပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်

သူမမရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်းတွင် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားငယ်လေးအား စောင့်ရှောက်ပါရန် မဟာမာယာမှ ပဇ္ဇာပတိအား မှာကြားနေပုံ

မဟာမာယာ အသက်ထွက် ကံကုန်ရှာသည်။ ဘုရားကြီး သုဒ္ဓေါဒနနှင့် ပဇ္ဇာပတိ ဂေါတမီတို့သည် အင်မိပုရားကြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သွားသည့် အတွက် ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးကြလေသည်။

မဟာမာယာ ကံကုန်ချိန်၌ သိဒ္ဓတ္ထသည် ၇ ရက်သားသာ ရှိသေးပြီး၊ ပဇ္ဇာပတိလည်း ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် ဖြစ်သည်။ နောက်ရက် အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ပဇ္ဇာပတိသည်လည်း သူ၏သားကလေး နန္ဒာကို မွေးဖွား လေသည်။ ပဇ္ဇာပတိသည် သူမ၏ သားအရင်းအား အထိန်းတော်များကို စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးစေပြီး သိဒ္ဓတ္ထအား သူမ၏သားအရင်းကဲ့သို့ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ပါလေတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ပဇ္ဇာပတိသည် ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်သော အမှုကို လုပ်ဆောင်ခဲ့ပေသည်။

ဘုရားအလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် သူမိခင် မဟာမာယာ ကွယ်လွန်ချိန်၌ ၇ ရက်သား ကလေးသာ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း ဝုဒ္ဓအလောင်းလျာသည် ကြီးပြင်းလာသောအခါ တုနိုင်းမရှိ တရားပြ ရှေ့ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်လာပါပေသည်။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော်အလင်းကို ရရှိတော်မူ၍ ဝုဒ္ဓဘုရား ဖြစ်တော်မူလေသည်။ လူဘုံလောကအတွက် မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံပြီး ချမ်းမြေ့သာယာစွာ နေထိုင်နိုင်ရေးလမ်း ကြောင်းကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး ဟောကြားတော် မူခဲ့လေသည်။

ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ၇ ရက်သားမျှအရွယ်တွင် မိခင်ဆုံးပါး သွားရပေမည် နောင်သော် မဟာဘာသာရေး ရှေ့ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လာပေသည်။ သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော်ရရှိ၍ ဝုဒ္ဓဘုရားသခင်ဖြစ်လာပြီးနောက် လူသား အပေါင်းတို့ ပျော်ရွှင်ချမ်းသာ သုခဖြစ်စေရေးနည်းလမ်းကို ရှာဖွေပေါ်ထုတ် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပေသည်။

လူ့သမိုင်းတွင် အမြင့်မြတ်ဆုံးသော မဟာလူသားကို ဖွားမြင်ပေးခဲ့သည့် အတွက် မဟာမာယာကို ကျေးဇူးတင် ကောင်းချီးပေးရမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

“ဘဝန္တုသဗ္ဗမင်္ဂလံ”

အားလုံးသောသတ္တဝါအပေါင်း ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်ကြပါစေ။